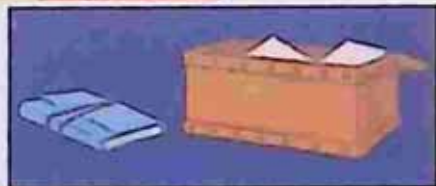
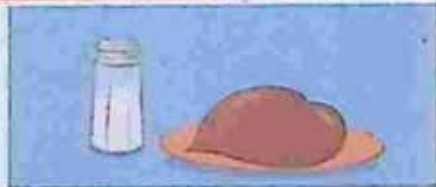

ပျော်ရွှင်တဲ့ အပြုံးပွင့်ဖန်ဆင်းခြင်း

ပျော်ရွှင်တဲ့ အပြုံးပွင့် ဖန်ဆင်းခြင်း

9 782024 001157

ပျော်ရွှင်တဲ့ အပြုံးပွင့် ပန်ဆင်းခြင်း

နိုင်နိုင်စနေ

Facebook Page - Sar Yelk Myaing - တနင်္ဂနွေ

Email - saryelkmyaing@gmail.com

Phone - 09762226020

စာရိပ်မြိုင်အမှတ်စဉ် (၁၁၅)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူ မူပိုင် - စာရိပ်မြိုင်

နိုင်:နိုင်:စနေ

ပျော်ရွှင်တဲ့ အပြုံးပွင့် ဖန်ဆင်းခြင်း

- ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ် ♦ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၂၄ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ
- မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း ♦ Youn Illustration
- အတွင်းဒီဇိုင်း ♦ နိုင်ငံထွန်း
- ထုတ်ဝေသည့်အုပ်ရေ ♦ ၁၀၀၀
- စာအုပ်တန်ဖိုး ♦ ၆၅၀၀ ကျပ်
- ထုတ်ဝေသူ ♦ ဦးပြည့်အာကာ(၀၃၀၉၄-စာရိပ်မြိုင်စာပေ)
အမှတ် ၃၀၈၊ သင်္ဘောကျင်း ၂ လမ်း၊
သင်္ဘောကျင်းရပ်ကွက်၊ ဒေါပုံမြို့နယ်။
- ပုံနှိပ်သူ ♦ ဒေါ်မျိုးမျိုးသန်း(မျိုးမျိုး ပုံနှိပ်လုပ်ငန်း) (၀၁၅၃၃)
အမှတ် ၁၁၊ ၅၆ လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချိရေး ♦ စာရိပ်မြိုင်စာပေ အမှတ် (၂၅၃/၂၅၅)၊ ပထမထပ်၊
ပန်းဆိုးတန်းလမ်းမကြီး၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းနဲ့ အနော်ရထာကြား၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်။ ဖုန်း ၀၉ ၇၆၂၂၂၆၀၂၀

နိုင်:နိုင်:စနေ
ပျော်ရွှင်တဲ့ အပြုံးပွင့် ဖန်ဆင်းခြင်း / နိုင်:နိုင်:စနေ။ ရန်ကုန်။
စာရိပ်မြိုင်စာပေ။ ၂၀၂၄။
စာမျက်နှာ - ၁၅။ ၁၃. ၉၇ စင်တီ x ၂၀. ၃၂ စင်တီ
(၁၁၅) ပျော်ရွှင်တဲ့ အပြုံးပွင့် ဖန်ဆင်းခြင်း

မာတိကာ

၁။ ဒေါသစိတ်ကို လေနဲ့အတူ လွင့်ပါးပါစေ	၅
၂။ သဲတစ်ပွင့်ရဲ့ ကံကြမ္မာ	၈
၃။ ကုလားအုတ်နဲ့ ဝံပုလွေ	၁၀
၄။ ဝံပုလွေရဲ့ ဒဿန	၁၂
၅။ ဆိုက်ဘေးရီးယား ဝံပုလွေခုနစ်ကောင်	၁၄
၆။ စွဲမြဲခြင်းရဲ့ ရလဒ်	၂၆
၇။ ငရုတ်သီး ရောင်းသူ	၂၉
၈။ မျောလွင့်သွားတဲ့ “ရိုးသားဖြောင့်မတ်ခြင်း”	၃၂
၉။ အတောင်ပံမဲ့တဲ့အိန်ဂျယ် သို့မဟုတ် Jessica Cox	၃၅
၁၀။ “ငို”တာနဲ့ “ရယ်”တာ ဘဝမှာ နှစ်ခုစလုံး အရေးပါတယ်	၃၈
၁၁။ ကလေးစကား နားထောင်နည်း	၄၂
၁၂။ ကလေးကို သာမန်လူတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်နည်း	၄၈
၁၃။ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ်	၅၁
၁၄။ အောင်မြင်ဖို့ လိုအပ်တဲ့အရာ	၅၅
၁၅။ ရှင်ထဲက ရုပ်ရှင်	၅၈
၁၆။ ဘဝရဲ့ မိတ်ကပ်	၆၆

မာတိကာ

၁၇။ တစ်ပါးသူသမီးကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ	၆၆
၁၈။ အချစ်နဲ့ နားလည်မှု	၇၀
၁၉။ အချစ်ရဲ့ ဒိတ်လွန်နေ့စွဲ	၇၂
၂၀။ အချစ်နဲ့ ဆား	၇၂
၂၁။ အချစ်နဲ့ အချိန်	၈၆
၂၂။ အိမ်အပြန်	၈၈
၂၃။ မျက်စိနဲ့ ချစ်တဲ့ အချစ်	၉၂
၂၄။ ငှက်ငယ်လေးနဲ့ သစ်ပင်	၉၈
၂၅။ နှုတ်ထွက်စကားလေး မွေးပါစေ	၁၀၂
၂၆။ ချစ်ဇနီး	၁၀၆
၂၇။ ပျော်ရွှင်တဲ့ အပြုံးပွင့် ဖန်ဆင်းခြင်း	၁၁၃
၂၈။ တကယ်လို့ အသက်ရှင်ခဲ့ရင် ဒီသစ်ပင်ကို လာကြည့်ပါ	၁၁၆
၂၉။ မိကျောင်းတစ်ကောင်ရဲ့ မျက်ရည်	၁၂၀
၃၀။ သမီးလေး ဇုံဇုံ	၁၂၄
၃၁။ ပြန်လာခဲ့ပါ ကလေးရယ်	၁၃၁
၃၂။ အိပ်မက်ထဲက ဝိညာဉ်ချစ်သူ	၁၄၀

ဒေါသစိတ်ကို လေ့နဲ့အတူ လွင့်ပါးပါစေ

တစ်ခါက လူတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူက တခြားလူနဲ့ ငြင်းခုံရန်ဖြစ်ရလို့ ဒေါသထွက်တိုင်း အိမ်ကို အမြန်ပြန်ပြေးပြီး နေအိမ်ကို ဂုပတ် ပတ်တတ်တယ်။ သူဟာ အလုပ်အရမ်းကြိုးစားသူဖြစ်တာကြောင့် နေအိမ်သေးလေးကုန်နေ အိမ်ကြီး၊ ခြံမြေကြီးတွေကို ပိုင်ဆိုင်လာခဲ့တယ်။ နေအိမ် ဘယ်လောက်ကြီးကြီး တခြားလူနဲ့ ငြင်းခုံရန်ဖြစ်ရတိုင်း သူဟာ နေအိမ်နဲ့ ခြံမြေကို ဂုပတ် ပတ်စမြဲဖြစ်တယ်။

ရန်ဖြစ်တိုင်း၊ ဒေါသထွက်တိုင်း နေအိမ်နဲ့ ခြံမြေတွေကို ဂုပတ် ပတ်တတ်တဲ့ သူ့ကို မိတ်ဆွေတွေက နားမလည်ဘူး။ ဒါကို မိတ်ဆွေတွေက ဘယ်လိုမေးမေး သူ ပြန်မရှင်းပြခဲ့ဘူး။

နောက်တော့ အသက်ကြီးပြီး တဖြည်းဖြည်း သူ အိုမင်းလာတယ်။ ပိုင်ဆိုင် တဲ့ ခြံမြေကလည်း ပိုပိုကျယ်လာတယ်။ ဒါတောင် သူဟာ ဒေါသထွက်တိုင်း တုတ် ကောက်ကိုင်ပြီး ခြံမြေကို ဂု ပတ် ပတ်တုန်း။ ကျယ်ပြန့်တဲ့ခြံမြေကို သူ ဂု ပတ် ပတ်ပြီးရင် နေလည်းဝင်ပါပြီ။

တစ်နေ့မှာ မြေးဖြစ်သူက သူ့ကို မေးတယ်။

“ဘိုးဘိုး အသက်ကြီးပြီ။ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ အဘိုးပိုင်တဲ့ခြံမြေက အကျယ် ဆုံးပဲ။ ဒါကြောင့် အရင်ကလို ဒေါသထွက်တိုင်း ခြံတွေကို အဘိုး မပတ်သင့်တော့ဘူး။ အဘိုးက ဘာဖြစ်လို့ စိတ်တို ဒေါသထွက်တိုင်း နေအိမ် ခြံတွေကို ဂုပတ် ပတ်ရတာ

m.g.y.o.e.:c.o.m

လဲ မြေးကို ပြောပြပါ”

မြေးရဲ့တောင်းဆိုမှုကြောင့် နှစ်လကြာ ရင်ထဲထည့်သိမ်းထားတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သူပြောပြလိုက်တယ်။

“အဘိုး ငယ်ရွယ်စဉ်တုန်းက တခြားလူနဲ့ ရန်ဖြစ်ငြင်းခုံတိုင်း နေအိမ်ကို ၃ ပတ် ပတ်တယ်။ ပတ်နေတုန်းမှာ စဉ်းစားတယ်။ ငါ့အိမ် ဒီလောက်ငယ်တာ၊ ပိုင်တဲ့မြေ ဒီလောက်နည်းတာ တခြားလူနဲ့ ရန်ဖြစ်ငြင်းခုံဖို့ ဘယ်မှာ အချိန်၊ ဘယ်မှာ အရည်အချင်းရှိလိမ့်မလဲ ဒီလို စဉ်းစားလိုက်ရင် ဒေါသစိတ်က ပြေသွားတယ်။ ကျန်တဲ့အချိန်နဲ့ အလုပ်ကို ပိုကြိုးစားလုပ်လိုက်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ အခု ဘိုးဘိုးအသက်ကြီးပြီ၊ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ခြံတွေ မြေတွေလည်း ကျယ်သထက် ကျယ်လာခဲ့ပြီ။ ဒါတောင် ဘိုးဘိုးက စိတ်တိုတိုင်း ခြံမြေတွေကို ပတ်တုန်းပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီအရွယ်ရောက်လည်း ဘိုးဘိုး စိတ်တို ဒေါသထွက်တတ်တုန်းပဲ။ စိတ်တိုလို့ အိမ်ခြံကို ၃ပတ် ပတ်တိုင်း ဘိုးဘိုးစဉ်းစားတယ်။ ငါ့အိမ် ဒီလောက်ကြီးတာ၊ ငါ့ခြံ ဒီလောက်ကျယ်တာ တခြားလူနဲ့ မလိုအပ်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်နေဦးမလဲပေါ့။ အဲဒီလို စဉ်းစားလိုက်ရင် ဒေါသစိတ်က ပြယ်သွားတယ်”

အဘိုးအိုဟာ ဘဝကိုနားလည်တဲ့ အသိဉာဏ်ရှိသူဖြစ်တယ်။ ဒေါသစိတ်ကို ဘယ်လိုဖြေဖျောက်ရမယ်ဆိုတာကို သိသူဖြစ်တယ်။

လူတွေ စိတ်တိုဒေါသထွက်ချိန်မှာ မကောင်းတဲ့ စိတ်ခံစားချက်က လူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ပြင်းထန်တဲ့ ပြောင်းလဲမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေပါတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကနေ ဟိုမုန်း ဒါမှမဟုတ် အခြား ဓာတုပစ္စည်းတွေကို ထုတ်လွှတ်ပါတယ်။ ဒါတွေက ခန္ဓာကိုယ်ကို ကြီးမားတဲ့အန္တရာယ် ဖြစ်စေပါတယ်။ စိတ်ပညာရှင်တစ်ဦးက ရေခဲရေ ဖန်ခွက်ထဲ ဖန်ပိုက်တစ်ချောင်း ထိုးထည့်ပြီး စမ်းသပ်မှုတစ်ခု ပြုလုပ်ခဲ့တယ်။ စမ်းသပ်မှုမှာ အစမ်းသပ်ခံသူဟာ ဖန်ပိုက်ထဲ လေမှုတ်ထည့်လိုက်တယ်။ မှုတ်ထည့်လိုက်တဲ့လေက ရေခဲပိုက်ထဲ အစိုင်အခဲအဖြစ် စုထွေးသွားတယ်။ သာမန်စိတ်နဲ့ လူတစ်ယောက် မှုတ်ထည့်လိုက်တဲ့လေကြောင့် ဖြစ်လာတဲ့အစိုင်အခဲက ကြည်လင်ပြီး အရောင်၊ အဆိပ်မရှိဘူး။ စိတ်တိုဒေါသထွက်နေသူတစ်ယောက် မှုတ်ထည့်လိုက်တဲ့ လေကြောင့် ဖြစ်လာတဲ့အစိုင်အခဲမှာတော့ အဆိပ်တွေရှိနေတာကို တွေ့ရတယ်။ စိတ်တို ဒေါသထွက်သူတစ်ယောက်ရဲ့ တစ်နာရီလောက် မှုတ်ထုတ်တဲ့ အစိုင်အခဲက လူကိုတောင် သေစေနိုင်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

စိတ်တိုဒေါသထွက်ရင် တခြားသူနဲ့ အလွယ်တကူ ရန်သူဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်ဖြစ်၊ တခြားသူကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် အလွယ်တကူ ဒေါသ မထွက်သင့်ပါဘူး။

ဒေါသစိတ်ကို ဖြည့်လျော့နည်းတချို့က...

- (၁) စိတ်တိုဒေါသထွက်ရတဲ့ ရင်းမြစ်ကို အရင်ဆန်းစစ်ပါ။ ရည်ရွယ်ချက် ဖြစ်မြောက်ချင်ရင် တခြားနည်းကို စိတ်အေးအေးနဲ့ တွေးတောပါ။
- (၂) ရေတွက်တာဖြစ်ဖြစ်၊ အနှေးပြေးဖြစ်ဖြစ်၊ လူမရှိတဲ့အရပ်မှာ အသံကုန် အော်ဟစ်တာမျိုးဖြစ်ဖြစ် စိတ်ထွက်ပေါက်ကို ရှာပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ဖိအား သိပ်မပေးပါနဲ့။
- (၃) သူ့ဘက်ကနေပြီး ပြဿနာကို တွေးတောကြည့်ပေးပါ။
- (၄) မေတ္တာရနိုင်တဲ့နည်းမျိုးကို ရှာပါ။
- (၅) ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိပါ။ ရင်ဘတ်ကျယ်ကျယ် ထားပါ။
- (၆) မကျေနပ်တာကို အမှန်အတိုင်း ရိုးသားမှုအပြည့်နဲ့ တာဝန်သိသိ ပြောဆို ပါ။ စိတ်တို ဒေါသထွက်စေမယ့်နည်းကို အသုံးမပြုပါနဲ့။
- (၇) ကိစ္စရပ်ကို ဖြေရှင်းပါ။ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးကို မထိခိုက်ပါနဲ့။
- (၈) အတွေ့အကြုံ သင်ခန်းစာကို ရယူပါ။ စိတ် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ထားပါ။ စိတ်တိုဒေါသစိတ်တွေ လေနဲ့အတူ လွင့်ပါးခွင့်ပေးလိုက်ပါ။ . . . ။

မူရင်း- Hu Bao Lin ပြုစုရေးသားသော “မိမိကိုယ်ကိုကောင်းမွန်အောင် ဆက်ဆံနည်း” စာအုပ်ထဲက ဖြစ်ပါတယ်။

သဲတစ်ပွင့်ရဲ့ ကံကြမ္မာ

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ကမာကောင်မွေးသူ တစ်ယောက်ဟာ အလှဆုံး၊ အကြီးဆုံး ပုလဲတစ်လုံးပျိုးဖို့ စိတ်ကူးလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် သူဟာ ပင်လယ်ကမ်းစပ် သွားပြီး သဲတွေကို ရွေးခဲ့တယ်။ သဲတစ်ပွင့်ရွေးတိုင်း သဲတွေကို ပုလဲဖြစ်ချင် မဖြစ်ချင် သူမေးတယ်။ အမေးခံရတဲ့ သဲတိုင်းက ပုလဲမဖြစ်ချင်ကြောင်း ခေါင်းခါငြင်းဆန်တယ်။ ကမာကောင်မွေးသူဟာ မနက်ကနေ ညနေအထိ ရွေးပေမယ့် ပုလဲဖြစ်ချင်တဲ့ သဲ တစ်ပွင့်တောင် မတွေ့ခဲ့ဘူး။

သူ မျှော်လင့်ချက်မဲ့နေချိန်မှာ သဲတစ်ပွင့်က ပုလဲဖြစ်ချင်တယ်လို့ ဆိုလာ တယ်။ ပုလဲဖြစ်ချင်တဲ့ သဲပွင့်ကို ဘေးက ကျန်တဲ့သဲတွေက လှောင်ရယ်ကြတယ်။ သဲပွင့်ကို တုံးတယ်၊ ဆွေမျိုးအပေါင်းအသင်းကိုခွဲပြီး ကမာကောင်ဝမ်းထဲ ဝင်တယ်၊ နေမမြင် လမမြင်၊ စိုထိုင်းထိုင်းနဲ့ လေဝဝ မရှူရသလို မှောင်မည်းမည်း၊ အေးစက်စက်၊ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ရတယ်၊ သွားနေဖို့ မထိုက်ဘူးလို့ ဝိုင်းရယ်ကြတယ်။ အပေါင်းအသင်းတွေ ဘယ်လိုပဲ လှောင်ရယ်လှောင်ရယ် သဲပွင့်ဟာ နောင်တမရ စတမ်း ကမာကောင်မွေးသူနောက် လိုက်သွားတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ရက်မှ လ၊ လမှ နှစ် အလီလီ ပြောင်းသွားတယ်။ သဲပွင့်လေးဟာ အခုရက်အခဲ၊ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေကို ခံပြီး လှပလင်းလက်တဲ့ အဖိုးတန် ပုလဲတစ်လုံး ဖြစ်လာတယ်။ သူ့ကို လှောင်ရယ်ခဲ့တဲ့ သဲပွင့်တွေကတော့ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ

m g y o e . c o m

သဲမှုန်တွေအဖြစ်နဲ့ ကျန်ရှိနေတုန်းပါပဲ။

တကယ်တော့ လူတိုင်း အဖိုးတန် 'ပုလဲ' တစ်လုံး ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ လူတိုင်း လူတိုင်းမှာ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းကိုယ်စီ ရှိကြတယ်။ လှပတဲ့ အဖိုးတန်ပုလဲတစ်လုံး ဖြစ်ချင်ရင် ပြဿနာ အခက်အခဲတွေတိုင်း မတွန့်ဆုတ်ရဘူး၊ တခြားလူနဲ့မတူလို့ ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသိမ်ငယ်ရဘူး။ လူ့ဘဝဆိုတဲ့ ကမာကောင်ထဲနေပြီး ဖြစ်လာသမျှ ဆင်းရဲဒုက္ခ အခက်အခဲတွေကို ကြံကြံခံ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းနိုင်မယ်ဆိုရင် လူတိုင်း အဖိုးတန်လှပတဲ့ ပုလဲတစ်လုံး ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ကုလားအုတ်နဲ့ ဝံပုလွေ

အပြောကျယ်တဲ့ သဲကန္တာရလွင်ပြင်မှာ ကုလားအုတ်ရဲ့ အကြီးမားဆုံးရန်သူ ဆိုလို့ ဝံပုလွေပဲရှိတယ်။

ကုလားအုတ်က ဝံပုလွေရဲ့ ပြိုင်ဘက်မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကုလားအုတ်မှာ ပရိယာယ်တစ်မျိုးရှိတယ်။ ကုလားအုတ်ရဲ့ ပရိယာယ်က ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်တာ မဟုတ်ဘဲ ထွက်ပြေးတာဖြစ်တယ်။

ကုလားအုတ်နဲ့ ဝံပုလွေ ရင်ဆိုင်တိုးတဲ့အခါ ဝံပုလွေက တိုက်ခိုက်ဖို့ပဲ အလျင်လိုတယ်။ ကုလားအုတ်ကို ချက်ချင်းတိုက်ခိုက် အပိုင်စားဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ကုလားအုတ်က ဝံပုလွေကို တွေ့တာနဲ့ နှစ်ချက်သုံးချက်လောက် အော်ပြီး သုတ်ခြေ တင်ပြေးတယ်။ ပါးစပ်နား ရောက်ခါနီးတဲ့အစာကို ဝံပုလွေက ဘယ်လက်လွတ်ခံမလဲ၊ ကုလားအုတ်က ပြေးရင် သူ နောက်ကလိုက်တယ်။ ဒီလို နောက်ကအပြေးလိုက်တာဟာ ကုလားအုတ်ရဲ့ ပရိယာယ်ထဲ ရောက်သွားပြီဆိုတာကို ဝံပုလွေ မသိရှာဘူး။

ပြေးစမှာ ကုလားအုတ်က ဝံပုလွေလောက် အပြေးမသန်ဘူး။ ပြေးရင်း ရှောင်ရင်း ဝံပုလွေရဲ့ အပြေး တဖြည်းဖြည်း နှေးလာတယ်။ ဝံပုလွေနှေးရင် ကုလား အုတ်လည်း လိုက်နှေးတယ်။ ဒါဟာ ဝံပုလွေကို မျှော်လင့်ချက်ပေးတာဖြစ်တယ်။ ကုလားအုတ် နှေးတာကိုတွေ့ရင် ဝံပုလွေက ဆက်လိုက်တယ်။ ကုလားအုတ် ဆက် ပြေးတယ်။ အားကုန်လူ ဟန်ဆောင်ပြီး ပြေးတယ်။ တကယ် အားကုန်နေတာက

mgyoe.com

ဝံပုလွေပါ။ သဲကန္တာရမှာ ကျင်လည်တဲ့ ကုလားအုတ်က လွယ်လွယ်နဲ့ ဘယ် အင်အားကုန်ခမ်းနိုင်မလဲ။

ဒါဟာ ကုလားအုတ်က ဝံပုလွေကို သဲကန္တာရနက်နက်ထဲ ရောက်အောင် များခေါ်သွားတာဖြစ်တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ဝံပုလွေခမျာ ခြေကုန်လက်ပန်းကျပြီး ပါးစပ်မှာ အမြုပ်ဖြူထလို့ ကန္တာရ လွင်တီးခေါင်ခေါင်မှာ အားပြတ်လဲကျရတယ်။ ဒါဟာ ရန်သူကို အလဲဖြိုတဲ့ ကုလားအုတ်ရဲ့ ပရိယာယ်ဖြစ်တယ်။

တကယ်တော့ ကုလားအုတ်က ရန်သူကို လက်ရုံးအားနဲ့ တိုက်ခိုက် အနိုင်ယူလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဉာဏ်အား၊ သည်းခံနိုင်အားနဲ့ အလဲဖြို အနိုင်ယူ လိုက်တာဖြစ်တယ်။

ဝံပုလွေရဲ့ ဒဿန

- (၁) ဝံပုလွေတွေဟာ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းတဲ့အနေနဲ့ ကိုယ်ငယ်ရွယ် အားပျော့ချိန်မှာ ကိုယ့်ထက် အင်အားကြီးသူကို မတိုက်ခိုက်ဘူး။
- (၂) တကယ်လို့ မဖြစ်မနေ ကိုယ့်ထက်အင်အားကြီးသူကို တိုက်ခိုက်ရမယ်ဆိုရင် အုပ်စုအင်အားနဲ့ပဲ တိုက်ခိုက်တယ်။
- (၃) ဝံပုလွေလည်း တောဘုရင်ဖြစ်ချင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ ဝံပုလွေဆိုတာ သူတို့သိတယ်။
- (၄) ဝံပုလွေတွေက ကုန်ကျမှု နည်းနည်းနဲ့ အကျိုးအမြတ်များများရဖို့အတွက် ဘယ်လို လုပ်ရမယ်ဆိုတာကို သိတယ်။
- (၅) ဝံပုလွေတွေဟာ တကိုယ်တည်း လှုပ်ရှားတတ်တယ်ဆိုပေမယ့် သူတို့ဟာ စည်းရုံးမှုအကောင်းဆုံး တိရစ္ဆာန်ဖြစ်တယ်။ ထိခိုက် ဒဏ်ရာရတဲ့ ကိုယ့်အဖော်ကို တစ်ကောင်တည်းထားပြီး သူတို့ ထွက်မပြေးတတ်ဘူး။
- (၆) ဝံပုလွေတွေလည်း ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ တိရစ္ဆာန် ဖြစ်ချင်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ရဲ့အစာအိမ်က အသားငါးတွေကိုပဲ အစာခြေနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့လုပ်နိုင်တဲ့ တစ်ခုတည်းသောအရာက ဖမ်းမိတဲ့ သားကောင်ကို ပြောင်ပြောင်စင်စင် စားလိုက်တာပါပဲ။ ရိုးသား ဖြူစင်တယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်သူတချို့က မမြင်ကွယ်ရာမှာ မရိုးသား၊ မဖြူစင်တဲ့အလုပ်တွေ

လုပ်တတ်ကြပါတယ်။

(၇) ဝံပုလွေတွေဟာ ကိုယ့်ပြိုင်ဘက်ကို အလေးထား၊ လေးစားတယ်။ ကိုယ့်ပြိုင်ဘက်နဲ့ မတိုက်ခိုက်ခင် ပြိုင်ဘက်အကြောင်း အရင် လေ့လာတတ်တယ်။ ပြိုင်ဘက်ကို ဘယ်တော့မှ ပေါ့ပေါ့မတွက်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဝံပုလွေတွေဟာ တိုက်ခိုက်တိုင်း ရှုံးနိမ့်သလောက် မရှိ ခဲ့ဘူး။

(၈) ဝံပုလွေအဖိုဟာ ဝံပုလွေအမ ကိုယ်ဝန်ရှိပြီဆိုတာနဲ့ ဝံပုလွေမကို စောင့်ရှောက်တော့တယ်။ ရင်သွေးငယ် မွေးဖွားပြီး ရင်သွေးငယ် ကိုယ်တိုင် လမ်းလျှောက်နိုင်၊ အစာရှာနိုင်တဲ့အထိ စောင့်ရှောက်တယ်။ ဝံပုလွေတွေဟာ သာမန်အားဖြင့် တစ်လင်တစ်မယားကို ပိုအသားပေးတယ်။ ကိုယ့်အဖော်အသက်ရှင်နေသရွေ့ သက်ဆုံးတိုင် အတူနေတယ်။ ကိုယ့်အဖော်သေဆုံးပြီဆိုမှ တခြားတစ်ကောင်နဲ့ နေတယ်။ ဝံပုလွေတွေဟာ သစ္စာရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ရက်စက်တဲ့ အသည်းနှလုံး ရှိသူတွေကို ဝံပုလွေနဲ့ မနှိုင်းစေချင်ဘူး။

(၉) ဝံပုလွေ မိဘတွေဟာ ကိုယ့်ကလေးတွေ ကိုယ်တိုင်အစာရှာနိုင်၊ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးနိုင်ပြီဆိုမှ သူတို့အနားက ခွာတယ်။ တကယ်လို့ ဝံပုလွေဟာ ဝံပုလွေလို မကျင့်ကြံနိုင်ရင် သိုးဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာကို ဝံပုလွေတွေ သိထားလို့ ဖြစ်တယ်။

(၁၀) ဝံပုလွေတွေဟာ အစာလို့လို့ ကိုယ့်သိက္ခာကိုတောင် မငဲ့ဘဲ သခင်ကို အမြီးနှံ့ပြတတ်သူ မဟုတ်ဘူး။ ဝံပုလွေတွေဟာ မာနထောင်လွှား စိတ်ကြီး ဝင်တာဟာ မကောင်းဘူးဆိုတာ သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ကိုယ် နေရတယ်ဆိုတာကိုလည်း သူတို့သိတယ်။

ဆိုက်ဘေးရီးယား ဝံပုလွေ ခုနစ်ကောင်

၁၈၄၀ ပြည့်နှစ် ဆောင်းဦး။

Ivan Mikhail (အိုင်ဗန်မီခေးလ်) အား အထက်အရာရှိကို ဆဲဆိုမှုဖြင့် ဆိုက်ဘေးရီးယား ထင်းရှူးရွာသို့ နှစ် ၂၀ ကြာ သွားရောက် အမှုထမ်းရန် Czar's St. Petersburg တရားရုံးမှ စီရင်ချက်ချလိုက်သည်။

ဆိုက်ဘေးရီးယားသည် တစ်နှစ်လျှင် ရှစ်လကြာမျှ နှင်းများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေသောအရပ် ဖြစ်သည်။ ဆောင်းရာသီ အပူချိန်မှာ သုညအောက် ၄၀ ဒီဂရီမှ ၅၅ ဒီဂရီ ဖြစ်သည်။ အရပ်လေးမျက်နှာတွင် နှင်းများဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားပြီး လူသူ ကင်းမဲ့သည်။ ထင်းရှူးတောနှင့် အနီးဆုံးရွာမှာ ကီလိုမီတာ ၂၅၀၀ ကျော် အကွာတွင် ရှိသည်။ ထင်းရှူးတောမှ ထွက်ပြေးချင်လျှင် လမ်းထက်ဝက်တွင်ပင် အေးခဲပြီး သေဆုံးရသည်။

အိုင်ဗန်မှာ ပညာတတ်သော၊ ခန္ဓာကိုယ်ထွားကြိုင်းသန်မာသော လူငယ် တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ တောင်ခြေအောက်တွင် ဆောင်းခိုရန် တဲငယ်တစ်လုံး သူ ဆောက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အကျွမ်းတဝင်ရှိအောင် သူ နေခဲ့သည်။ ထောင်မှူး ရိုရီ (ရိုရီ) က ထောင်သားများ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အမဲလိုက်နိုင်ကြောင်း၊ သီးစား ပင်များ စိုက်ပျိုးနိုင်ကြောင်း၊ သို့သော် ခွေး မမွေးမြူရ၊ ဆောက်လုပ်ရေးပစ္စည်း ကိရိယာများ မထားရှိရဟု စည်းကမ်းချက် ချမှတ်ထားသည်။ ထောင်သားများ

ခွေးဆွဲစွတ်ဖားလုပ်ပြီး ဆိုက်ဘေးရီးယားမှ ထွက်မပြေးနိုင်အောင် တားဆီးခြင်း ဖြစ်သည်။

ရိုရိုက ဆိုးသည်။ ထောင်သားတစ်ဦး၏ ဇနီးမှာ သူ့ဆန္ဒအလျောက် သူ့ အမျိုးသားနှင့် အတူ လာရောက် အမှုထမ်းခဲ့သည်။ ထင်းရှူးရွာတွင် တခြားရွာသူများ မရှိသောကြောင့် ထိုထောင်သား၏ဇနီးမှာ ဆိုက်ဘေးရီးယားရှိ တစ်ဦးတည်းသော အမျိုးသမီး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ရိုရိုက အမျိုးသမီး၏ ယောက်ျားကို သတ်ပြီး ဝံပုလွေ ကျွေးလိုက်သည်။ ထိုအမျိုးသမီးကိုတော့ သူ့ဇနီးမယားအဖြစ် အမွေသိမ်းသွင်းလိုက် သည်။

အိုင်ဗန်မှာ အပင်ပန်းခံနိုင်သူ၊ အလုပ်ကြိုးစားသူဖြစ်သည်။ တစ်ဆောင်း ဦးလုံး ကြိုးစားပြီးနောက် တောင်ခြေ သစ်သားအိမ်လေးတွင် နှင်းယုန်၊ ရှဉ့်၊ နှင်း ရစ်ငှက်၊ မြွေ၊ ငါး၊ ဖြူကောင်၊ နှင်းဖား၊ ငါးသိုင်း၊ ခွေး၊ ဝက်သား စသော အသား ခြောက်များဖြင့် ဆောင်းတွင်းကို ဖြတ်သန်းရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ချမ်းအေးသောဆောင်းရာသီ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ။ သုညအောက် လေး ငါးဆယ် ဒီဂရီမျှ အေးသော ရာသီတွင် ထောင်သားများသည် တဲအိမ်ကိုယ်စီတွင် ကွေးနေကြသည်။ လူငယ်အိုင်ဗန်မှာ အအေးကိုမကြောက်၊ မိတာ ၁၀၀၀ ရှိသော ထင်းရှူးတောထဲ သွားရောက် လှည့်လည်နေသေးသည်။ အေးခဲပြီး သေဆုံးသွားသော နှင်းရစ်ငှက် နှစ်ကောင်လည်း ကောက်ထားသေးသည်။

ထင်းရှူးတောတစ်နေရာ အရောက်တွင် သန်မာထွားကြိုင်းသော ဆိုက် ဘေးရီးယား ဝံပုလွေနှစ်ကောင်နှင့် သူ ထိပ်တိုက် တွေ့ဆုံသည်။ ဝံပုလွေဖိုမှာ ဘယ်ဘက်မှ၊ ဝံပုလွေမမှာ ညာဘက်မှနေပြီး သူ့ဆီ ချဉ်းကပ်လာသည်။ ဝံပုလွေ၏ မျက်လုံးများတွင် ဆာလောင်သော အသက်အငွေ့များ ပြည့်နှက်နေသည်။ ဝံပုလွေ ဖိုက အိုင်ဗန်အား အရင်ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ အိုင်ဗန်က ခြေတစ်ဘက်ကို လျှပ် တစ်ပြက်မြှောက်ပြီး ကန်ထည့်လိုက်သည်။ နွားသရေခွံဖိနပ်မှာ လေးလံသော ကျောက်တုံးတစ်တုံးလို ဝံပုလွေအား ၁ မိတာအကွာသို့ လွင့်ထွက်သွားပြီး နှင်းတော ထဲ ပစ်ကျသွားစေသည်။ သူ့အနား ချဉ်းကပ်လာသော ဝံပုလွေမကိုလည်း အားနှင့် တစ်ချက် ကန်ထည့်လိုက်သည်။ ဝံပုလွေမလည်း ပြန်ထမလာနိုင်တော့။ အိုင်ဗန် အင်အားကြီးသလို ဝံပုလွေတွေ ဆာလောင်လွန်းလို့လည်းဖြစ်သည်။ အိုင်ဗန်က နှင်းရစ်ငှက်နှစ်ကောင်ကို ဝံပုလွေ၏ပါးစပ်တွင် တေ့ပေးလိုက်သည်။ ဝံပုလွေက ရစ်ငှက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဝါးစားသည်။ ဗိုက်ထဲသို့ အစာဝင်သွားသောအခါ

ဝံပုလွေ အားအနည်းငယ် ရှိလာသည်။ သူတို့၏မျက်လုံးတွင်လည်း သိမ်မွေ့သော အကြည့်များ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဤအချိန်တွင် အိုင်ဗန်က ဝံပုလွေနှစ်ကောင်အား အနိုင်ရသိမ်းပိုက်ဖို့ ယုံကြည်မှုရှိလာသည်။ သူ ထရပ်လိုက်သည်။ အသက်ကို တစ်ဝှေ့သွင်းပြီး အားမာန်အပြည့်ဖြင့် ဟိန်းဟောက်လိုက်သည်။

“အိုး-ဝူး”

“အိုး-ဝူး”

ဤကား ပီသသော ဝံပုလွေအူသံဖြစ်သည်။ အသံမှာ အေးခဲသောလေထုကို ထွင်းဖောက်ပြီး ထင်းရှူးတောမှတစ်ဆင့် အက်ရှသောပဲ့တင်အဖြစ် ပြန်လာသည်။ ဆိုက်ဘေးရီးယားထင်းရှူးပင်ပေါ်တွင် တင်နေသော နှင်းများ အလွှာလိုက် လျောကျ လာသည်အထိ တုန်လှုပ်သွားသည်။ ဝံပုလွေနှစ်ကောင်ကို အိုင်ဗန်က “ငါလည်း ဝံပုလွေ၊ ငါက မင်းတို့ထက် ပိုဆိုးတဲ့ဝံပုလွေ၊ ငါက မင်းတို့ရဲ့ဘုရင်” မင်းတို့ရဲ့သခင်ဟု သိစေရန် အူသံပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ပဉ္စမမြောက်နေ့ မနက်ပိုင်းတွင် ထူထည်သော တဲအိမ်တံခါးကို အိုင်ဗန် တွန်းဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ၁၀ မီတာ အကွာတွင် ဝံပုလွေနှစ်ကောင် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့သည်။ ဝံပုလွေနှင့် သူသည် နှစ်နားညီတြိဂံပုံသဏ္ဍာန် ဖြစ်နေသည်။ ဝံပုလွေက သူ့အား စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုဝံပုလွေနှစ်ကောင်က သူကန်ခဲ့သော ဝံပုလွေ ဖြစ်သည်။ အနံ့အာရုံခံပြီး လိုက်လာပုံရသည်။ သူတို့၏ပုံစံမှာ လက်စားချေမည့်ပုံ မဟုတ်ဘဲ အညှိခံ နာခံမည့်ပုံ၊ အစာတောင်းမည့်ပုံဖြစ်သည်။ အိုင်ဗန်က အစာတချို့ ပစ်ပေးလိုက်သည်။ ဝံပုလွေနှစ်ကောင်က အစာကို အငမ်းမရ စားကြသည်။ ဝံပုလွေ ဖိုကို ‘အာဒံ’၊ ဝံပုလွေမကို ‘ဧဝ’ ဟု သူ့အမည်ပေးလိုက်သည်။

ဝံပုလွေနှစ်ကောင်က လေးငါးရက် တစ်ကြိမ် အစာလာတောင်းကြသည်။ အစာလာတောင်းတိုင်း ကျေကျေနပ်နပ် စားကြရသည်။ ၃ လ လွန်သောအခါ အာဒံနှင့် ဧဝမှာ အိုင်ဗန်အပေါ် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ ဖြစ်မနေတော့ဘဲ သစ်သား အိမ်ငယ်လေးတွင် အတူတကွ နေထိုင်ပြီး ဆိုက်ဘေးရီးယား၏ ရှည်လျားသော (၈) လတာ နှင်းခဲရာသီကို အိုင်ဗန်နှင့်အတူ ဖြတ်သန်းခဲ့ကြသည်။

နှင်းများအရည်ပျော်သော နွေရာသီတွင် အာဒံနှင့်ဧဝမှာ ထင်းရှူးတောထဲ ပြန်လည် ခိုဝင်သွားသည်။ ဒုတိယနှစ် ဆောင်းရာသီ ရောက်လာပြန်သည်။ နှင်း မုန်တိုင်းကျသော ညတစ်ညတွင် အာဒံ ဧဝနှင့်အတူ ဝံပုလွေသားပေါက် ၅ ကောင် ပါလာသည်။ ဝံပုလွေလေးများမှာ ကြမ်းကြုတ်သော ဘဝရှင်သန်မှုယှဉ်ပြိုင်ပွဲများ

မကြုံတွေ့ဖူးသေးတာကြောင့် လူကိုခင်တွယ်သည်။ အိုင်ဗန်ပေါင်ပေါ်သို့ အသီးသီး တွားတက်ပြီး ဆော့ကစားကြသည်။ ဝံပုလွေလေးများကို ကြည့်ပြီး အိုင်ဗန် မျက်ရည် ဝဲမိသည်။ သက်ပြင်းတစ်ချက် သူ့ချလိုက်သည်။

“အာဒံနဲ့ ဧဝ မင်းတို့တစ်မိသားစုလုံး ငါ့ဆီ လာခိုလုံကြပြီဆိုတော့ ငါနဲ့ ဘဝကို အတူဖြတ်သန်းကြတာပေါ့”

ဝံပုလွေခုနစ်ကောင်အတွက် အစာရေစာဒုက္ခက အိုင်ဗန်အား ဖိစီးနှိပ်စက် သည်။ အစာအတွက် မြစ်ပြင်ပေါ်ရှိ ရေခဲများ အရည်ပျော်အောင် ထင်းမီးဖြင့် အပူပေးပြီး တွင်းတစ်တွင်း သူ ဖောက်သည်။ ထိုတွင်းသို့ ဂုန်နီကြိုးစများချကာ သူ ငါးများသည်။ ထူထည်းထည်းရေခဲများဖြင့် ဖိနှိပ်ခံထားရသော ငါးများက တွင်းဝမှတစ်ဆင့် ဝင်လာသော အလင်းတန်းကို ရုတ်တရက် တွေ့သောအခါ သူ့ထက်ငါ အလှအယက် တိုးဝှေ့ပြီး များစာကို လှစားကြသည်။ ပထမဆုံးရသော အကောင်မှာ အကြေးခွံမရှိသောငါးဖြစ်သည်။ ခံဝ ပေါင်လောက် ရှိမည်။ ငါးမှာ ရေခဲပြင်ပေါ် အမြီး သုံးချက်လောက်လှုပ်ပြီး အေးခဲသွားသည်။ သုညအောက် ၄၀ ဒီဂရီကျော် အေးသော ရာသီဆိုးပေပဲလေ။

ဝံပုလွေများ ဆာလောင်နေကြသည်။ အချင်းချင်း လုယက်စားကာ ဂ မိနစ်မျှပင် မကြာလိုက် ငါးတစ်ကောင်လုံး ဗိုက်ထဲရောက်ကုန်သည်။ ဘောဘီဟု အိုင်ဗန် အမည်ပေးထားသော အငယ်ဆုံးကောင်မှာ ပိုဆိုးသည်။ ထိုင်နေသော အိုင်ဗန် နောက်ကျောသို့ သူတွားတက်လာပြီး အိုင်ဗန်၏ ခွေးသရေဦးထုပ်ပေါ်တွင် သူထိုင်ချသည်။ ပြီးမှ “ဝူး... ဝူး” နှင့် လျှောက်အော်ပြီး သူ့ညီအစ်ကို ဝံပုလွေလေးများ အား သူ၏ အားရကျေနပ်မှုကို ထုတ်ပြသည်။ အိုင်ဗန်များထားသော ငါးများမှာ တောင်ပို့တစ်ခုနှင့် တူသည်။ အားလုံးပေါင်း ကီလို ၅၀၀ရှိမည်။ သစ်ခက်များဖြင့် ဆွဲလှည်းတစ်ခု သူလုပ်လိုက်သည်။ ငါးများကို ဆွဲလှည်းပေါ်တင်ပြီး ဂုန်နီကြိုးကို အသုံးပြုကာ ဝံပုလွေခုနစ်ကောင်ဖြင့် သစ်သားအိမ်သို့ သူ ဆွဲပြန်ခဲ့သည်။

နွေရာသီအရောက်တွင် အိုင်ဗန်က ဝံပုလွေများကို သဘာဝနှင့် ဖက်တွယ် စေရန် ထင်းရှူးတောထဲ လွှတ်လိုက်သည်။ တစ်နေ့မှာ အိုင်ဗန်က ထင်းရှူးတောထဲ ဝင်ပြီး “အိုး... ဝူး” ဟု ကျယ်လောင်စွာဟိန်းလိုက်သည်။ အာဒံ၊ ဧဝနှင့် အရွယ် ရောက်ပြီဖြစ်သော ဝံပုလွေငယ်များက အသံရှိရာဘက် ပြေးလာကြသည်။ အိုင်ဗန် ကို မြင်သောအခါ ဝမ်းသာအားရ ခုန်ကြ၊ အော်ကြ၊ အူကြသည်။ ဝံပုလွေငယ်များ အဆော့သန်သလောက် အာဒံ ဧဝမှာ တည်တည်တံတံနှင့် အိုင်ဗန်၏လက်အစွဲကို

သာ လျှာဖြင့် ရက်သည်။ ဆိုက်ဘေးရီးယားမှ ခြေနှစ်ချောင်း ဝံပုလွေ အရှင်သခင်အား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ သံယောဇဉ်ရှိကြောင်း သူတို့ထုတ်ဖော်ပြသသည်။ ဝံပုလွေ တပ်ကို ကြည့်ပြီး အိုင်ဗန်ခေါင်းထဲ အသိတစ်ချက် လင်းခနဲ ဝင်သွားသည်။

“ဆိုက်ဘေးရီးယားကနေ ငါ လွတ်မြောက်နိုင်တယ်”

အိုင်ဗန် အလုပ်ပိုကြိုးစားသည်။ ကြွက်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ တွင်းတစ်တွင်း တွင် အစာများ အပြင်းအထန် စုဆောင်းသည်။ သိပ်မကြာမီအချိန်တွင် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံး လေနှင့်အတူ နှင်းများလိတ်ထလာသည်။ ဆိုးဝါးအေးခဲသော ရာသီဥတု က ဆိုက်ဘေးရီးယားသို့ ကျရောက်လာပြန်သည်။ အာဒ်နှင့် ဧဝမှာ အရွယ်ရောက် ဝံပုလွေများအတူ အိုင်ဗန်တဲတွင် လာရောက် ဆောင်းခိုပြန်သည်။ အိုင်ဗန်က အငယ်ဆုံး ဝံပုလွေအားဖက်ပြီး “အင်း... ကလေးတို့ရေ... မင်းတို့ရဲ့အရိုးက နုသေး တယ်ကွ၊ ငါတို့ တစ်နှစ်လောက် ထပ်စောင့်လိုက်ရအောင်” ဟု ပြောသည်။ ဒီ တစ်ဆောင်းလုံး ဝံပုလွေများကို ငါးထည့်လှည်းဆွဲပြီး လေ့ကျင့်ပေးဖို့ အိုင်ဗန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဝံပုလွေများက အိုင်ဗန်များ၍ ရသော ငါးများကို မြစ်မှအိမ်သို့ နေ့တိုင်း ဆွဲပြန်ကြသည်။ အာဒ်နှင့် ဧဝက ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်စီတွင် နေပြီး ဝံပုလွေငယ် ငါးကောင်က အလယ်တွင် နေသည်။ အားလုံး၏ လှုပ်ရှားမှုများက ရက်ကြာလေ ညီညွတ်မှုရှိလေ ဖြစ်လာသည်။

နောက်တစ်နေ့ ရောက်သောအခါ အာဒ်နှင့်ဧဝမှာ တဖြည်းဖြည်း အရွယ် ရောက် ကြီးပြင်းလာသော ဝံပုလွေငယ်များနှင့်အတူ ထင်းရှူးတောသို့ ပြန်ခိုဝင်သွား ပြန်သည်။

နွေရာသီအပြီး ဆောင်းရာသီတွင် အာဒ်နှင့်ဧဝက သူတို့၏သားသမီးများကို ခေါ်ပြီး အိုင်ဗန်ထံ ဆောင်းခိုပြန်သည်။ သူတို့၏မိဘကဲ့သို့ ကြီးထွားသန်မာလာသော ဝံပုလွေငယ်များကို ကြည့်ပြီး အိုင်ဗန် ဝမ်းသာကျေနပ်မိသည်။ ထောင်သားများက ဝံပုလွေတစ်အုပ်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသော အိုင်ဗန်အား အားကျကြသည်။ တချို့က သူ့အား ခြေနှစ်ချောင်း ဝံပုလွေဘုရင်ဟု တင်စားကြသည်။ ရုရှားဥပဒေတွင် ဆိုက် ဘေးရီးယားရှိ အကျဉ်းသားများ ခွေးမမွေးရဟု သတ်မှတ်ထားသောကြောင့် ထောင် များ ရှိရိကလည်း ဒါကို အမူမဲ့အမှတ်မဲ့ ထားခဲ့သည်။ ခွေးမှလွဲပြီး ကျားမွေးမွေး၊ နဂါးမွေးမွေး ရသည်ဟုသောသဘော ဖြစ်သည်။

အိုင်ဗန်က တဲအိမ်ပြင်ဆောက်မည့် အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ရိုရီထံ ပုဆိန်နှင့် လွှဲကို ငှားခဲ့သည်။ အမှန်မှာ ဆိုက်ဘေးရီးယားရှိ အပ်သဏ္ဍာန် အရွက်ပါသည့်

mgyoe.com

ကျစ်လျစ်သောထင်းရှူးပင်ဖြင့် ခိုင်ခန့်သော စွတ်ဖားတစ်စင်း ပြုလုပ်ရန်ဖြစ်သည်။ ပုဆိန်နှင့်လွှဲပြန်အပ်ပြီး စွတ်ဖားအား နှင်းပုံထဲ ဖွက်ထားလိုက်သည်။ ညသန်းခေါင် ရောက်တိုင်း အိုင်ဗန်က ဝံပုလွေများကို ခေါ်ထုတ်ပြီး လှည်းဆွဲလေ့ကျင့်ပေးသည်။ ဝံပုလွေများ တဖြည်းဖြည်း လှည်းဆွဲ ကျွမ်းကျင်လာခဲ့ကြသည်။ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်ဖို့ အစီအစဉ်ကို အိုင်ဗန် စိတ်ချလက်ချ ပြင်ဆင်နေခဲ့သည်။ သူညီအောက်လေးငါးဆယ်ဒီဂရီမျှ အေးသော ဆိုက်ဘေးရီးယားဆောင်းညတွင် ဘယ် ငတုံးငအတွေ့က အပြင်ထွက် လှုပ်ရှားနေကြဦးမလဲ။

လထိန်ထိန်သာပြီး ကြယ်ရောင် အားဖျော့သော ညတစ်ညတွင် ထင်းရှူးတော ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အကျဉ်းသားတို့၏ နားခိုရာနေရာကား သုဿန် တစ်ပြင်ကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အိုင်ဗန်မှာ ဝံပုလွေခုနစ်ကောင်အား အစာရေစာ အဝ ကျွေးပြီးနောက် စားလို့ရသည့်အရာမှန်သမျှ စွတ်ဖားလှည်းပေါ် တင်လိုက်သည်။ ဝံပုလွေများလည်း ကိုယ်စီနေရာ ယူလိုက်ကြသည်။ ဤအရပ်မှ ထွက်ပြေးဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ရိုရီက ဆီဇာဘုရင်၏လက်ပါးစေ ပီသသည်။ နှင်းသမ္မုဖြူဖွေးသော ပုဆိန်သွားထက်ထက်တစ်ချောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး အိုင်ဗန်၏ရှေ့တွင် ရုတ်တရက် ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။

“ငါ့ညီ အိုင်ဗန်... မင်း အိမ်ပြင်ဖို့ ပုဆိန်ငှားတာဟာ လက်စသတ်တော့ စွတ်ဖားလုပ်နေတာကိုး။ ငါဒီပုဆိန်က ရုရှားဥပဒေပဲ ထွက်ပြေးတဲ့ တရားခံ မှန်သမျှ ငါဒီပုဆိန်နဲ့ သေဒဏ်ပေးလိုက်လို့ရတယ်”

ရိုရီမှာ ပြောပြောဆိုဆို လရောင်အောက်တွင် လက်လက်ထနေသော ပုဆိန်ကို လွှဲမြောက်ပြီး အိုင်ဗန်ခေါင်းအား ခုတ်ချလိုက်သည်။ မထင်မှတ်ဘဲ ရုတ်တရက် ဖြစ်လာသည့် အဖြစ်အပျက်အား အိုင်ဗန် တွေးတောဖို့ အချိန်မရလိုက်။ ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို သူမြှောက်တက်လိုက်သည်နှင့် ရိုရီ၏ ပုဆိန်က လေထဲတွင် ကျွမ်းထိုးသွားတော့သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းမော့လိုက်သည်။ အိုင်ဗန်၏ ဘတ်စကက်ဘောလုဟန် အခုန်တစ်ချက်ဖြင့် ပုဆိန်ကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်ကို လွှဲချလိုက်သည်နှင့် ရိုရီ၏ဦးခေါင်းက လည်ပင်းမှ တိခနဲပြတ်ကာ နှင်းပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားသည်။ ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း စပါးအိတ်တစ်အိတ်ကဲ့သို့ ပစ်ကျသွားသည်။ အေးခဲလွန်းသောကြောင့် သွေးထွက်ချိန်ပင် မရလိုက်ဘဲ ဒဏ်ရာက ပိတ်သွားသည်။ ရိုရီနှင့်အတူ ဦးခေါင်းပြတ်ကိုပါ စွတ်ဖားပေါ် သူ တင်လိုက်သည်။ ဒါ ဝံပုလွေအတွက် အစာဖြစ်သည်။

လက်ကို အိုင်ဗန်ဆတ်လိုက်သည်နှင့် အာဒံ ဧဝက အရင် စလုပ်ရှားသည်။
စွတ်ဖားမှာ ရေခဲပြင်ပေါ် ရှုပ်တိုက်ပြီး အရှေ့မြောက်အရပ်ဘက် ဦးတည်ပြေးလွှား
တော့သည်။ မနားတမ်း နောက်တစ်ရက်ညနေအထိ သူတို့ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။
ဝံပုလွေများ အတော်ပင်ပန်းမှ အိုင်ဗန်က ကုန်စောင်းတစ်နေရာတွင် လှည်းဖြုတ်
ရပ်နားလိုက်သည်။ ဝံပုလွေခုံနစ်ကောင်လုံး ပူးကပ်ပြီး အချင်းချင်း ကိုယ်ငွေယူရင်း
နားနေကြသည်။ ဆာလောင်ငတ်မွတ်သော အကြည့်ဖြင့် အိုင်ဗန်၏ လှုပ်ရှားမှု
မှန်သမျှကို လိုက်ကြည့်နေကြသည်။

ရိုရို၏ခန္ဓာကိုယ်ကို လှည်းပေါ်မှ အိုင်ဗန်ဆွဲချလိုက်သည်။ အလောင်းပေါ်မှ
အဝတ်အစားများကို ချွတ်ယူလိုက်သည်။ အဲဒီနောက် အလောင်းပေါ်တွင် ကြက်ခြေ
ခတ်ပုံ ဆွဲလိုက်ပြီး “ထောင်သားရဲ့မယားကို အဓမ္မသိမ်းသွင်းဖို့ ထောင်သားကို
မင်းဝံပုလွေစာကျွေးခဲ့တယ်။ ဒီကနေ့ မင်းရဲ့အသွေးအသားကိုလည်း ငါ ဝံပုလွေစာ
ကျွေးမယ်။ ဒါဟာ တရားတဲ့ အလှဲအလှယ်ပါ။ မင်း မနစ်နာပါဘူး” ဟုပြောပြီး
ပုဆိန်ဖြင့် ရိုရို၏ ခန္ဓာအား ခွဲစိတ်လိုက်သည်။ တချို့ကို ဝံပုလွေအားကျွေးပြီး
ကျန်သည့် အသားကို စွတ်ဖားပေါ်တင်လိုက်သည်။ ပုဆိန်ဖြင့် တွင်းတစ်တွင်း
သူတူးလိုက်ပြီး ဝံပုလွေများအား ခိုဝင်စေသည်။ ဝံပုလွေများ အချင်းချင်း တိုးဝှေ့
နေသည်ကို တွေ့သောအခါ ရိုရို၏သားရေအင်္ကျီကို သူတို့ကိုယ်ပေါ်တွင် လွှမ်းခြုံ
ပေးပြီး အနားယူ အားမွေးစေလိုက်သည်။ အိုင်ဗန်မှာ အစားအစာ အနည်းငယ်စားပြီး
နှင်းခဲများ ကောက်ယူဝါးလိုက်သည်။ ထို့နောက် တွင်းတစ်တွင်းတူးကာ နှင်းတွင်းထဲ
တိုးဝင်လိုက်သည်။ ဆောင်းခိုသော ပိုလာဝက်ဝံတစ်ကောင်ကဲ့သို့ တွင်းထဲတွင်
အိပ်စက်လိုက်တော့သည်။

ဘယ်နှရက် ဘယ်နှည အိပ်စက်နားနေခဲ့မှန်း အိုင်ဗန်လည်း မခန့်မှန်းတတ်
ခဲ့ပါ။ ဘေဘီခေါ် ဝံပုလွေအငယ်ကောင်ကြောင့် သူ နိုးထခဲ့သည်။

ဘေဘီလျက်၍ နှိုးသွားသော အိုင်ဗန်မှာ နှင်းတွင်းမှ ထွက်လိုက်သည်နှင့်
ဝံပုလွေများအားလုံး စွတ်ဖားဘေးတွင် နေရာယူထားကြသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။
ဧဝမှာ အမပီသစွာနှင့် သူတို့ကိုယ်ပေါ်လွှမ်းခြုံထားသော ရိုရို၏သားရေအင်္ကျီအား
ပါးစပ်ဖြင့် ကိုက်ချိပြီး စွတ်ဖားပေါ် တင်လိုက်သည်။ ဝံပုလွေများ ခွန်အား ပြန်လည်
ပြည့်ဝလာကြပြီး အစာစား၊ ခရီးဆက်ရန် ရပ်စောင့်နေကြသည်။ စွတ်ဖားပေါ်တွင်
အစာများ ရှိသော်လည်း သူတို့ကိုယ်တိုင် မထိရဲကြ။ အိုင်ဗန်က သူတို့၏သခင်
သူတို့၏ဘုရင် ဆိုသည်ကို အားလုံး သိထားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဝံပုလွေများ၏အစာမှာ ရိုရီပင်ဖြစ်သည်။

သူတို့ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ အိုင်ဗန်၏ ဦးတည်ရာမှာ အရှေ့မြောက်အရပ်ရှိ ဘိုင်ကယ်အိုင်ကြီးဆီ ဖြစ်သည်။ နေ့ဘက်တွင် နေမင်းကိုကြည့်ပြီး ညဘက်တွင် ကြယ်များ၏အကူဖြင့် မနက်ထ၊ ညအိပ်နှင့် သူတို့ခရီးဆက်ခဲ့သည်မှာ တစ်ပတ်ရှိခဲ့ပြီ။ ရိုရီ၏အသားများက ဝံပုလွေတို့၏ ခွန်အားအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသည်။ အမွေးထူ လပျစ်နှင့် ပေါင်တစ်ဝက်ခန့် ကျန်နေသေးသည်။ ရိုရီ၏ ထိုပေါင်တစ်ဝက်မှာ အန္တရာယ်ကြားက ကယ်တင်ရှင်ဖြစ်ခဲ့သည်။

နေ့စောင်းမှ ခရီးစထွက်ခဲ့သော ညလမ်းခရီးတစ်ခုတွင် ဝံပုလွေများ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေကြသည်။ ညလုံးပေါက် ခရီးဆက်ရန် အိုင်ဗန် ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။ ညနက်သန်းခေါင်တွင် လရောင်ဖွေးဖွေးက ကောင်းကင်ယံကနေတစ်ဆင့် နှင်းများဖုံးလွှမ်းနေသော ဆိုက်ဘေးရီးယား နှင်းလွင်ပြင်ပေါ် ဖြာကျနေသည်။ ရုတ်တရက် ဝံပုလွေတို့၏ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်ကုန်ကြပြီး နောက်သို့ ဆုတ်နေကြ သည်။ စွတ်ဖားက ရွှေနေသောအရှိန်နှင့် ဝံပုလွေများကို ရှေ့သို့တွန်းပို့နေသည်။ အာဒံထံမှ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ မကောင်းဆိုးဝါး တစ် ကောင်ကောင်နှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့ပြီဆိုတာကို အိုင်ဗန် သိလိုက်သည်။ ကြမ်းကြုတ် သော ဝံပုလွေများပင် ကြောက်ရသည်မှာ မကောင်းဆိုးဝါးငယ် တစ်ကောင် တော့ မဖြစ်နိုင်။ အာရုံစိုက်ပြီး ရှေ့ကို သူ သေချာကြည့်လိုက်သည့်အခါ ဖြူလုံးလုံး အရာတစ်ခုက စွတ်ဖားလှည်းဆီ ချဉ်းကပ်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထို ဖြူဖြူအရာမှာ အလေးချိန် ပေါင်တစ်ထောင်ခန့်ရှိသည့် ဆိုက်ဘေးရီးယား ကျား တစ်ကောင်ဖြစ်သည်။ ဆိုက်ဘေးရီးယားရှိ သားရိုင်းတိရစ္ဆာန်များကို မျိုးဆက်တုံး စေသော ဆိုက်ဘေးရီးယား အရိုင်းဘုရင်ဘွဲ့ရ ကျားကြီးဖြစ်သည်။ ထိုကျားသား ရေမှာ တန်ဖိုးကြီးမားသည်။ ကျားသားရေတစ်ချပ် ပိုင်ဆိုင်ထားလျှင် မော်စကို ကျေးလက်တွင် မြေပိုင်ရှင်တစ်ဦး ဖြစ်နိုင်သည်။

အိုင်ဗန်က ရိုရီ၏ပုဆိန်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ဤကျားက သူ့ပြိုင်ဘက် မဟုတ်မှန်း အိုင်ဗန် သိသည်။ ရုတ်တရက် သူ့ခေါင်းထဲ အကြံတစ်ချက် လက်ခနဲ ဝင်သွားသည်။ ရိုရီ၏ အမွေးထူလပျစ် ပေါင်တစ်ဘက်အား ကျားကြီးရှိရာဆီသို့ သူ့အားကုန် ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ငတ်မွတ်နေသောကျားကြီးမှာ လေထဲကပေါင်ကို ခုန်ဟပ်ကိုက်ချီပြီး ပြေးထွက်သွားသည်။

“အာ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ကယ်တင်ရှင်ကြီးရေ... အိုင်ဗန် ဆိတ်ဆိတ်

ငြိမ်ငြိမ် ဆုတောင်းလိုက်သည်။

အိုင်ဗန်က အာဒံကို ကြိမ်တစ်ချက် တို့လိုက်သည့်နှင့် စွတ်ဖား စတင် လှုပ်ရှားလာပြန်သည်။ အရှိန် ပိုမြန်လာသည်။ ဒါကလည်း ဆိုက်ဘေးရီးယား ကျားကြီးက ဝံပုလွေ၏ စိတ်ထဲ ကြောက်ရွံ့ခြင်းကို ထည့်ပေးလိုက်ပုံရသည်။ အရှိန်မြင့်ပြီး အားကုန် ပြေးလွှားနေသည်မှာ သူတို့၏စိတ်ကို အထိတ်တလန့် ဖြစ်စေသော ကယ်တင်ရှင်ကို ရှောင်တိမ်းလို၍လည်းဖြစ်သည်။

နေမင်းက အရှေ့ဘက်ဆီမှ တရွေ့ရွေ့တက်လာနေသည်။ နွေးကွေးသော ခြေလှမ်းများဖြင့် သူတို့ခရီးဆက်နေကြသည်။ ရှေးနှစ်များစွာ လူသူကင်းမဲ့ခဲ့သော ဆိုက်ဘေးရီးယား နှင်းလွင်ပြင်ပေါ်တွင် စွတ်ဖားတစ်စီး တရွေ့ရွေ့ သွားနေသည်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို အိုင်ဗန် မျက်စိ ကစားလိုက်သည်။ နွေးထွေး နားနိုင်ရန် လေကွယ်ရာအရပ်တစ်ခုကို သူ ရှာလိုက်သည်။ လေကြမ်းတစ်ချက်က ခြောက်ကပ် ကပ် ရေခဲပြင်ကို ရုတ်တရက် တစ်ချက်ဝှေ့သိမ်းလိုက်သည်။ လေဝှေ့ရမ်းလိုက်သော ရေခဲပြင်ပေါ်တွင် ပုံစံမပျက် လဲလျောင်းနေသော လူရိုးဖြူဖြူက ဘွားခနဲပေါ်လာ သည်။ ဒါဟာ ဆိုက်ဘေးရီးယား ထောင်ပြေးတစ်ဦး၏ အရိုးစုမှန်း သိသာသည်။ ရှင်သန်ရန်မျှော်လင့်ချက်နှင့် ပင်ပင်ပန်းပန်း အစွမ်းကုန်ကြိုးစားခဲ့လည်း နောက်ဆုံး မှာ ဆိုးဝါးသည့် သဘာဝဥတုဆိုးဒဏ်ကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘဲ ဤနေရာအရောက်တွင် လဲကျသေဆုံးပြီး ဘဝဇာတ်နိဂုံးကို အဖြစ်ဆိုးနှင့် အဆုံးသတ်ခဲ့ရသည်။ အိုင်ဗန်က ဆောင်းထားသော ခွေးသားရေဦးထုပ်ကို ချွတ်ပြီး အရိုးဖြူကို အလေးပြုလိုက်သည်။ ငြိမ်းချမ်းသောအရပ်တွင် သင့်ဝိညာဉ် နားခိုနိုင်ပါစေ။

အိုင်ဗန်နှင့် သူ၏ဝံပုလွေတပ်တို့မှာ နားလိုက် သွားလိုက်နှင့် ခရီးဆက်ခဲ့ သည်မှာ လဝက်မျှပင်ရှိခဲ့ပြီ။ ပါလာသော အသားခြောက်များလည်း ကုန်သလောက် ရှိပြီ။ ဆာလောင်ငတ်မွတ်ခြင်းက သူတို့ကို ခြိမ်းခြောက်နေခဲ့သည်။ အာဒံနှင့်ဧဝ တို့ဆွဲသော ကြိုးက အမြဲတင်းရင်းနေသည်။ ထမ်းပိုးသောဝန် ပိုလေးသောကြောင့် ခွန်အားလည်း ပိုကုန်ခမ်းခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးမှာ ယိုင်တိယိုင်တိုင်ဖြစ်လာသောကြောင့် အိုင်ဗန်က သူတို့နှစ်ကောင်အား စွတ်ဖားပေါ် တင်ပြီး အနားယူစေသည်။ စွတ်ဖားကို ပျံ့ရွယ်သော ဝံပုလွေငါးကောင်ဖြင့်သာ ဆွဲခိုင်းခဲ့ပြီး နွေးနွေး မြန်မြန် သူတို့ဆန္ဒ အတိုင်း ဖြစ်စေခဲ့သည်။

အာဒံနှင့်ဧဝက ရိုရို၏သားရေအကျီအောက်တွင် မလှုပ်မယှက် ဝပ်နေကြ သည်။ ဒီဝံပုလွေအိုနှစ်ကောင်မှာ အားပြတ်နေမှန်း သိသာလှသည်။ ခဏအကြာတွင်

အာဒံထံမှ ညည်းသံ တိုးတိုးထွက်ပေါ်လာသည်။ ဦးခေါင်းကို သူခါရမ်းလိုက်ပြီး ခြုံထားသော သားရေအင်္ကျီကို ဖယ်ရှားလိုက်သည်။ မျက်လုံးနှစ်လုံးက အိုင်ဗန်အား မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေပြီး “ခြေနှစ်ချောင်းအရှင်ရယ်- ငါ မရတော့ဘူး” ဟု ဆိုနေသယောင်ပင်။ လက်ကို အိုင်ဗန် ဆန့်ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ အာဒံက ခြောက်ကပ်သော သူ့လျှာဖြင့် အိုင်ဗန်၏ လက်ဖမိုး၊ လက်ဖဝါးကို လျက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သော မျက်စိအစုံကို ပိတ်ချပြီး အသက်ပျောက်သွားတော့သည်။ အိုင်ဗန်က အာဒံဘေးတွင်ရှိသော ဧဝကို ပွတ်သပ်လိုက်သည်။ ဧဝ၏ ကိုယ်မှာ အေးခဲတောင့်တင်းနေသည်။ အာဒံအလျင် သူ သေဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ လေငြိမ်သော ကုန်းစောင်းတစ်နေရာတွင် သူတို့နားလိုက်ကြသည်။ အိုင်ဗန်က ဝံပုလွေများကို ကြိုးဖြည်ပေးလိုက်သည်။ ဝံပုလွေငါးကောင်မှာ စိတန်းပြီး ရေခဲပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ကြသည်။ အိုင်ဗန်အား သူတို့ စိုက်ကြည့်နေလိုက်ကြသည်။ ဝံပုလွေတို့၏မျက်ရိပ်ကို အိုင်ဗန်နားလည်သည်။ “သခင်... ငါတို့ ဆာနေကြပြီ... ရှေ့ဆက်သွားဖို့ အင်အားကုန်ခမ်းနေပြီ” ဟုဖြစ်သည်။

အိုင်ဗန်က သူတို့အကြည့်အား ရှောင်လွှဲလိုက်သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် အကြံတစ်ခုရှိသည်။ ဝံပုလွေလောကတွင် သတ်မှတ်ချက်တစ်ခုရှိသည်။ အသက်ရှင်နေသော ဇာတ်တူသား မစားဟုသော သတ်မှတ်ချက်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သေဆုံးသွားသော အသားကို ဆိတ်တစ်ကောင်စားသကဲ့သို့ သူတို့စားနိုင်သည်။ အိုင်ဗန်က အာဒံနှင့် ဧဝတို့၏ ဦးခေါင်းကို ပုဆိန်ဖြင့် ခုတ်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဦးခေါင်းနှစ်လုံးအား ရေခဲပြင်ပေါ်ထားပြီး အရှေ့မြောက်အရပ်ဆီ မျက်နှာမူလိုက်သည်။ ဦးထုပ်ကိုချွတ်ပြီး သူနှင့် ဝံပုလွေသားသမီးများ ဤဆိုက်ဘေးရီးယားဖုန်းဆိုးမြေမှ လွတ်မြောက်နိုင်ရန် အာဒံနှင့် ဧဝထံ ဆုတောင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် အသားများကို ခုတ်ဖြတ်ပြီး အသားတချို့ကို ဝံပုလွေတို့ထံ ပစ်ပေးလိုက်သည်။ ကျန်အသားများကို သိမ်းထားလိုက်ပြီး သုံးရက်စာလောက်တော့ ဖူလှုံနိုင်တယ်ဟု ခန့်မှန်းလိုက်သည်။ အိုင်ဗန်က အချိန်ကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ် တွက်ချက်ထားသည်။ တစ်ညတာမှာ တစ်ကြိမ်နားပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ခရီးဆက်ဖို့ဖြစ်သည်။ အချိန်ဆွဲထားလေ ခွန်အားဆုတ်လျော့လေနှင့် နောက်ဆုံးမှာ သေဆုံးကြရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သုံးရက်မြောက်နေ့ မနက်ပိုင်း နားနေရာမှ မထွက်ခွာမီ အိုင်ဗန်က သူ့အတွက် ဝံပုလွေသား အနည်းငယ်ယူပြီး အားကုန် ဝါးစားလိုက်သည်။ နောက်ဆုံး

ကျန်ရှိသည့်အသားကို ဝံပုလွေများအား ကျွေးလိုက်သည်။ သူတို့စားကုန်သည်အထိ ရပ်ကြည့်နေလိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို သူဆန့်တန်းကာ ဝံပုလွေငါးကောင်အား ရင်ခွင်ထက် ထွေးပွေ့လိုက်သည်။ ထို့နောက် အရိုင်းအစိုင်း ဤသတ္တဝါများကို လှိုက်လှဲသောအသံဖြင့် “ကလေးတို့ရေ... ငါတစ်ဆောင်းဦးလုံး စုဆောင်းခဲ့တဲ့ အစာတွေကို မင်းတို့ စားလိုက်ကြပြီ။ ဟို လူယုတ်မာ ထောင်မှူးရိုရိုကိုလည်း မင်းတို့ စားလိုက်ကြပြီ။ မင်းတို့ မိဘကိုလည်း မင်းတို့ စားလိုက်ကြပြီ။ အခု ငါတို့မှာ ဘာရှိကွာမှ မရှိတော့ဘူး။ နှင်းတွေဖုံးနေတဲ့ ဒီဆိုက်ဘေးရီးယား ဖုန်းဆိုးမြေမှာ ပုရွတ်ဆိတ်တစ်ကောင်တောင် ငါတို့ ရှာမတွေ့ခဲ့ဘူး။ နောက်တစ်ကြိမ်မှာ ငါ့ကို စားပါ။ ကလေးတို့ရေ... အချိန်ကျရင် ငါ့ကို စားလိုက်ကြပါ” အိုင်ဗန်ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။ ဝံပုလွေတစ်ကောင်ချင်းစီ၏ ဦးခေါင်းကို သူပွတ်သပ် လိုက်သည်။ အငယ်ကောင် ဘေဘီက အိုင်ဗန်မျက်ရည်ကို လျှာဖြင့်လျက်ပေးသည်။ အိုင်ဗန်နှင့် သူဝံပုလွေတို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြန်သည်။

စွတ်ဖားပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသော အိုင်ဗန်က ကံကောင်းပါစေဟုသာ ဆုတောင်းနေခဲ့သည်။ ပင်ပန်းလိုက် ငိုက်သွားလိုက်နှင့် အိပ်မက်ဆိုးကနေ သူ လန့်လန့်နိုးခဲ့သလို အိပ်မက်ထဲမှာ ရယ်ရင်း လန့်နိုးခဲ့ရတာလည်း ရှိသည်။ နောက် တစ်ကြိမ် သူလန့်နိုးလာချိန် ရုတ်တရက် သူအံ့သြဝမ်းသာ ထရပ်မိသည်။ ဟား... ရှေ့မှာ ပြီးပြီးပြန်ပြန်လင်းလက်နေသော အပြာရောင်အလင်းတန်းများ နေရောင် ကြောင့် ကျယ်ပြန့်သော ရေခဲပြင်တစ်ခုပေါ်မှ အလင်းပြန်နေသော အပြာရောင် အလင်းတန်းများ ဒါ ဘိုင်ကယ်အိုင်ကြီးဖြစ်သည်။ ဘိုင်ကယ်အိုင်ကန်ရောက်လျှင် ကန်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ရွာများကို တွေ့မည်။ ရွာတွေလျှင် လူတွေမည်။ သာမန် လူများကဲ့သို့ အသက်ရှင်ရပ်တည် နေထိုင်ကြသော လူများကိုတွေ့မည်။ ကြိမ်လုံးကို အိုင်ဗန် တစ်ချက်မြှောက်လိုက်သည်။ စွတ်ဖားက မြားအလျင်လို လူကိုမျက်စိစူး စေသော အပြာရောင်အလင်းတန်းဘက်ဆီ တရှိန်ထိုး ပြေးသွားတော့သည်။

တစ်နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ ဘိုင်ကယ်ရေကန်မြောက်ဘက်အရပ်ရှိ ရွာ လေးတစ်ရွာတွင် စတီဖန်နေ့ဟုခေါ်သော ရွာသားတစ်ဦးအား လူအများ တစစ ရင်းနှီးလာခဲ့သည်။ ထိုရွာသားမှာ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် အလုပ်လုပ်သည်။ တခြားသူတွေထက် အချိန်ပိုပေးပြီး အလုပ်ကို အထူးကြိုးစားလုပ်သူဖြစ်သည်။ သူအလိုရှိသော လုပ်အားခမှာ စားသောက်ဆိုင်မှ ကျန်ရှိသည့် အရိုးအကျန်များ ဖြစ်သည်။ သူတွင် ဝံပုလွေငါးကောင် မွေးထားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

စတီဖန်နော့မှာ အိုင်ဗန်မီခေးလ် ဟုတ်ပါသလား။ ဝံပုလွေများကို လေ့ကျင့်
ပေးပြီး ဆိုက်ဘေးရီးယားမှ ထွက်ပြေးလာသော ခြေနှစ်ချောင်း ဝံပုလွေအရှင်
ဟုတ်ပါသလား အဖြေမှာ ဟုတ်သည်ဟု ပြောရပါမည်။

မူရင်းရေးသားသူ - တရုတ်စာရေးဆရာ *Cai Zhen Xing*

စွဲမြဲခြင်းရဲ့ ရလဒ်

ဒီလို မိသားစုတစ်စုရှိတယ်။ အမျိုးသားက အလယ်တန်းပြ ကျောင်းဆရာ၊ အမျိုးသမီးက ကြယ်သီးအရောင်းဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်ထားတယ်။ သမီးက အလယ်တန်းကျောင်းသူဖြစ်တယ်။

အမျိုးသားက ကျောင်းစာပြု၊ အားလပ်ရင် စာကြည့်တိုက်ပြေးပြီး ကိုယ်စိတ်ဝင်စားတဲ့ စာတွေ ရှာဖတ်တာကလွဲလို့ တခြား ကြိုက်နှစ်သက်တာ မရှိဘူး။ တစ်ခါတလေ အားနေရင်တော့ မိန်းမဖွင့်ထားတဲ့ ကြယ်သီးဆိုင်မှာ သွားထိုင်တတ်တယ်။ အမျိုးသမီးကလည်း ဘာရည်ရွယ်ချက် ကြီးကြီးမားမား မရှိဘူး။ ဆိုင်မှာ ကြယ်သီးတွေအပြင် ခေါင်းစည်းကြိုး၊ ဆံညှပ်၊ ရင်ထိုးစတဲ့ ဖန်စိပစ္စည်းလေးတွေတင်ထားတယ်။ သမီးကလည်း စာတော်တယ်မဆိုသာပေမယ့် စာမေးပွဲတိုင်း အောင်တယ်။ ဆုတော့ မရဖူးဘူး။ သူတို့မိသားစုက ဒီလိုနဲ့ပဲ နေရက်တွေကို ရိုးရိုးရှင်းရှင်း၊ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ် သာမန်မျှသာ ဖြတ်သန်းနေကြတယ်။

တစ်နေ့မှာ ယောက်ျားဖြစ်သူက မိန်းမကိုပြောတယ်။ သူ အသစ်အဆန်းတစ်ခု တွေ့ထားတယ်တဲ့။ ဘာအသစ်အဆန်းလဲလို့ မိန်းမကမေးတော့ မနေ့က စာကြည့်တိုက်မှာ စာအုပ်တွေရှာဖတ်ရင်းက ကမ္ဘာ့ထိပ်တန်းကုမ္ပဏီ (၅၀၀) က ကြေညာထားတဲ့ စာရင်းကို သူ ဖတ်မိခဲ့တယ်လို့ ဆိုတယ်။ အဲဒီကမ္ဘာ့ထိပ်တန်းကုမ္ပဏီတွေက တစ်လမ်းတည်း သွားသူတွေဖြစ်တယ်။ ယောက်ျားရဲ့ အပြောကို

မိန်းမက နားမလည်တော့ ယောက်ျားက ဒီလိုရှင်းပြတယ်။

“ဥပမာ- ခင်က ကြယ်သီးရောင်းတယ်။ ဒါဆိုရင် ဆိုင်မှာကြယ်သီးပဲ တင်မယ်။ ဆိုင်ကို နည်းနည်းထပ်ချဲ့ပြီး ကြယ်သီးမျိုးစုံတင်တယ်။ တခြားဘာပစ္စည်းမှ မတင်ဘူး”

“ဒါက ဘာများ ဆန်းသစ်လို့လဲ။ ဒါက သီးသန့်ဆိုင်ဖွင့်တာပဲ မဟုတ် လား” လို့ မိန်းမကထပ်မေးတော့ ယောက်ျားမှာ အဖြေမရှိခဲ့ဘူး။

ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါဟာ သီးသန့်ဆိုင်သဘောမျိုးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုသီးသန့်ဆိုင်ဖွင့်တာနဲ့ အဲဒီကုမ္ပဏီ (၅၀၀) က ကမ္ဘာ့ထိပ်တန်းကုမ္ပဏီ စာရင်းဝင် တွေ ဖြစ်နေမှန်း ယောက်ျားက နားမလည်ခဲ့ဘူး။ ဒါဟာ ထူးခြားမှုတစ်ခုခုတော့ ရှိရမယ်လို့ သူ တွေးမိတယ်။

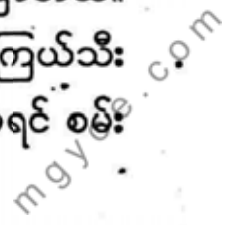
အဲဒီလို အသစ်အဆန်းတစ်ခုကို သူတွေ့ပြီး နောက်ဆက်တွဲအဖြစ်တွေကို သူ စူးစမ်းလေ့လာခဲ့ပြန်တယ်။ ကမ္ဘာ့ ပထမထိပ်တန်းဝင် လက်လီအရောင်းဆိုင် ဝေါမတ် WalMart ကုမ္ပဏီအကြောင်းကို သူ ရှာဖတ်ခဲ့တယ်။ ဝေါမတ်ကုမ္ပဏီက လက်လီပဲရောင်းတယ်။ ဝင်ငွေဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း အိမ်ခြံမြေရောင်းဝယ်မှု ထဲ မဝင်ခဲ့ဘူး။

နောက် General Motors (GM) ကားကုမ္ပဏီကို သူ ဆက်ရှာဖတ်ပြန် တယ်။ GM ကားကုမ္ပဏီက ဒုတိယထိပ်တန်းဝင်လို့ ဆိုရမယ်။ နှစ် ၁၀၀ အတွင်းမှာ ကားနဲ့ ကားအပိုပစ္စည်းတွေကိုပဲ ထုတ်လုပ်ခဲ့တယ်။ လေယာဉ်၊ သင်္ဘောဆောက် လုပ်ရေး လုပ်ငန်းကို မထိမတို့ခဲ့ဘူး။

ကမ္ဘာ့သူဌေးစာရင်းဝင် ဘီလ်ကိတ်အကြောင်းကိုလည်း သူ ရှာဖွေ ဖတ်ရှု ကြည့်ပြန်တယ်။ ဘီလ်ကိတ်ဟာ လမ်းတစ်လမ်းကိုပဲ အဆုံးလျှောက်သွားတာကို သူတွေ့ရတယ်။ ငွေကြေးဘယ်လောက်များများ ဆော့ဝဲလ်ကိုပဲ ဘီလ်ကိတ်လုပ်ခဲ့ တယ်။ ငွေကြေးရနိုင်တဲ့ တခြားလုပ်ငန်းတွေကို မလုပ်ခဲ့ဘူး။

စာတွေဖတ်ပြီး သူ စဉ်းစားတယ်။ အာရုံတစ်ခုနဲ့ပဲ အလုပ်လုပ်ရင် ပို အလွယ်တကူ အောင်မြင်နိုင်သလား။

ဒီလို စဉ်းစားမိပြီးနောက် တစ်ညနေမှာ မိန်းမဖြစ်သူကို သူပြောတယ်။ နောက်ပိုင်းဆိုင်မှာ ပစ္စည်းတွေတင်ရင် တခြားဖန်စီပစ္စည်းတွေ မတင်ဘဲ ကြယ်သီး တစ်မျိုးပဲ တင်မယ်။ ရှိသမျှ ကြယ်သီးမျိုးစုံပဲ တင်မယ်။ ဒီလိုနည်းနဲ့ အရင် စမ်း သပ်ကြည့်ရအောင်လို့ သူ ဆိုတယ်။

အခွင့်အရေးကိုပဲ သူ ဆုပ်ကိုင်မိလိုက်သလား။ ဒါမှမဟုတ် “ဒီတစ်လမ်းကိုပဲ ကြံကြံခံလျှောက်မယ်” ဆိုတဲ့ လုပ်ရပ်မှာ အခွင့်အရေးက ကပ်ပါလာခဲ့သလား။ မပြောတတ်ပါဘူး။ နောက်ဆုံးမှာ ကြယ်သီး သီးသန့်အရောင်းဆိုင်ကြီးတစ်ခု အဲဒီမြို့မှာ ဖြစ်ထွန်းအောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။ ကြယ်သီးမျိုးစုံ ဖြန့်ဝေဆိုင်၊ အရောင်းဆိုင်ကြီးအဖြစ်နဲ့ သူတို့ အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။

သိပ်မကြာခင်မှာ ဒီကျောင်းဆရာအမျိုးသားက ကျွန်တော်တို့ကို ထမင်းစားဖိတ်တယ်။ ဒီထမင်းစားပွဲက သူ့သမီး အင်္ဂလန်သွားမယ့်ဂုဏ်ပြုပွဲလို့ ဆိုတယ်။ ကြယ်သီးဆိုင်ဖြစ်ထွန်းပြီး ငွေကြေးတွေစုဆောင်းမိလို့ သမီးကို နိုင်ငံခြားပို့ ကျောင်းတက်စေသလားလို့ ကျွန်တော်တို့မေးတော့ သူက ပြောတယ်။ “သမီးက ကျောင်းစာ သိပ်မတော်ဘူး။ တက္ကသိုလ်တောင် မအောင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အင်္ဂလိပ်စာကို သူ ကြိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် အင်္ဂလိပ်စာဆရာတစ်ဦးကို ခေါ်ပြီး အင်္ဂလိပ်စာပဲ သူ့ကို သင်စေခဲ့တယ်။ နောက်တော့ အလုပ်ကြော်ငြာတစ်ခုမှာ စကားပြန်တစ်ယောက် လိုတယ်ဆိုလို့ သူ လျှောက်လိုက်တာ အရွေးခံလိုက်ရတယ်။ ဒါကြောင့် အင်္ဂလန်မှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ သွားမှာပါ”

တောင်တစ်တောင်တည်းကိုပဲ ကြိုးစားတက်လှမ်းသူက နောက်ဆုံးမှာ တောင်ထိပ်ဖျားကို ရောက်မှာဖြစ်တယ်။ အလုပ်တစ်ခုကို စွဲစွဲမြဲမြဲ ဇွဲရှိရှိနဲ့ ကြိုးစားလုပ်သူက နောက်ဆုံးမှာ အောင်မြင်ခြင်းကို ရမှာဖြစ်ပါတယ်။

ငရုတ်သီး ရောင်းသူ

ငရုတ်သီးရောင်းသူတွေမှာ ဒီလို အခက်အခဲမျိုး ရှိကောင်းရှိလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခက်အခဲက ငရုတ်သီးရောင်းသူကို “ငရုတ်သီးက စပ်လား” လို့ ဝယ်သူတွေ မေးကြတဲ့ မေးခွန်းဖြစ်တယ်။

ငရုတ်သီးရောင်းသူက “စပ်တယ်” လို့ ပြန်ဖြေရင် ငရုတ်သီးဝယ်သူက အစပ်မကြိုက်ခဲ့ရင် မဝယ်ဘဲ ထွက်သွားတော့မယ်။ “မစပ်ဘူး” လို့ ဖြေပြန်ရင်လည်း ဝယ်သူက အစပ်ကြိုက်သူဆိုရင် ဒီအရောင်းအဝယ်က မဖြစ်တော့ဘူး။

ဒီလိုအခက်အခဲကို ဖြေရှင်းတဲ့နည်းက အားလုံးသိကြတဲ့နည်းဖြစ်တယ်။ ငရုတ်သီးကို နှစ်ပုံ ခွဲလိုက်မယ်။ တစ်ပုံက စပ်တယ်၊ တစ်ပုံက မစပ်ဘူးဆိုပြီး ရောင်းရင် ဝယ်သူက သူ့စိတ်ကြိုက် တစ်ပုံ ရွေးလိမ့်မယ်။ ဒါက အများသိတဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ ရေးထားတဲ့နည်းဖြစ်တယ်။

တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော် အားနေတာနဲ့ ငရုတ်သီးရောင်းသူဘေးမှာ ထိုင်ပြီး ဒီအခက်အခဲကို သူ ဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲလို့ စောင့်ကြည့်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ဝယ်သူ မရှိတဲ့အခိုက် ရောင်းသူကို လူတတ်ကြီးလုပ်ပြီး ကျွန်တော် သွားပြောလိုက်သေး တယ်။

“အစ်မကြီး... ငရုတ်သီးကို နှစ်ပုံ ပုံလိုက်လေ၊ ဝယ်သူက စပ်တာ လိုချင် တယ်ဆိုရင် ဟိုတစ်ပုံကို ထိုးပြလိုက်၊ မစပ်တာလိုချင်ရင် ဒီတစ်ပုံကို ထိုးပြလိုက်”

ပေါ့”

ကျွန်တော် ပြောတာကို ရောင်းသူက နားထောင်ပြီး ရယ်တယ်၊ ပြီးတော့ “မလိုပါဘူး” လို့ ဆိုတယ်။ အဲဒီမှာ ငရုတ်သီးဝယ်သူတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း “အစ်မကြီး... အစ်မကြီးရဲ့ ငရုတ်သီးက စပ်လား” လို့ မေးတယ်။ ရောင်းသူအမျိုးသမီးက “အရောင်တောက်တာ စပ်တယ်၊ အရောင်ဖျော့တာ မစပ်ဘူး” လို့ ဆိုတယ်။ ဝယ်သူက သူကြိုက်တာကို ရွေးဝယ်ပြီး ထွက်သွားတယ်။

ဒီကနေ့က ဘာနေ့ဆိုရမလဲ။ လူတိုင်းက အရောင်ဖျော့တဲ့ မစပ်ဘူးဆိုတဲ့ ငရုတ်သီးကိုပဲ ရွေးဝယ်သွားကြတယ်။ တအောင့်ကြာတော့ အရောင်ဖျော့ငရုတ်သီးတွေ မရှိသလောက်ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော်က “ကျန်တဲ့ ငရုတ်သီးတွေကို နှစ်ပုံခွဲလိုက်ပါ။ မဟုတ်ရင် ရောင်းရခက်လိမ့်မယ်” လို့ ပြောတော့ ရောင်းသူက ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နဲ့ ခေါင်းခါပြုပြီး “မလိုပါဘူး” လို့ ဆိုပြန်တယ်။

ဝယ်သူတစ်ယောက် ရောက်လာပြန်တယ်။

“ငရုတ်သီး စပ်လား”

ရောင်းသူက ကိုယ့်ငရုတ်သီးကို ကြည့်ပြီး “အတောင့်ရှည်က စပ်တယ်။ အတိုက မစပ်ဘူး” လို့ ဆိုတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ရောင်းရင်း ငရုတ်သီးအတောင့်တိုတွေပဲ ကျန်ခဲ့တယ်။ နီနီရဲ့ရဲ့ ငရုတ်သီးတောင့်တိုတွေကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောတော့ဘူး။ အင်း... ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သူ ဘာလုပ်လိမ့်မလဲလို့ပဲ စောင့်ကြည့်နေခဲ့တယ်။

နောက်ဝယ်သူတစ်ယောက်ရောက်လာလို့ ငရုတ်သီးစပ်လားလို့ မေးတဲ့ အခါ ရောင်းသူက “အခွံပျော့တာက စပ်တယ်။ မာတာက မစပ်ဘူး” လို့ ဆိုတယ်။ ရောင်းသူကို ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ချိုးကျူးမိတယ်။ တစ်နေ့ကုန် နေလှန်းခံထားရတဲ့ ငရုတ်သီးတချို့က ရေဓာတ်ခြောက်ပြီး ပျော့နေခဲ့ပြီ။

ငရုတ်သီးတွေ ရောင်းကုန်သွားတော့ ငရုတ်သီးရောင်းသူက ထွက်မသွားခင် ကျွန်တော့်ကို စကားတစ်ခွန်းပြောတယ်။

“ရှင်ပြောတဲ့ ငရုတ်သီးရောင်းနည်းကို လူတိုင်းသိတယ်။ အဲ... ကျွန်မရဲ့ နည်းကိုတော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပဲ သိတယ်”

ဘဝထဲက အသိဉာဏ်တွေကို စာအဖြင့် ရေးဖွဲ့သိကုံးနိုင်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ စာအုပ်ထဲက အသိဉာဏ်အတိုင်း ဘဝမှာ လွယ်လွယ်ကူကူ ရှင်သန်မရနိုင်ပါဘူး။

m.g.y.o.e.c.d.m

အကြောင်းက ဘဝဆိုတာ လှုပ်ရှားသက်ဝင်နေရတဲ့ အရာမို့ပါ။ ငရုတ်သီးရောင်း
 သူကြောင့် “အသိဉာဏ်ထဲမှာ စိတ်ကြီးဝင်ခြင်းတွေ ရောစပ်မနေပါစေနဲ့။ စိတ်ကြီး
 ဝင်ခြင်းထဲမှာလည်း အသိဉာဏ်တွေ ကင်းမဲ့မနေပါစေနဲ့” ဆိုတဲ့အသိကို ကျွန်တော်
 ရလိုက်ပါတယ်။

မျောလွင့်သွားတဲ့ “ရိုးသားဖြောင့်မတ်ခြင်း”

‘တော်ထက်’ တဲ့လူတစ်ယောက်က ‘ရိုးသားဖြောင့်မတ်ခြင်း’ကို ရေထဲ လွတ်ချပစ်ခဲ့တယ်။ ‘ရိုးသားဖြောင့်မတ်ခြင်း’ဟာ ကူးရင်းခတ်ရင်း ကျွန်းငယ်လေး တစ်ခုပေါ် ရောက်လာတယ်။ ‘ရိုးသားဖြောင့်မတ်ခြင်း’ဟာ သဲသောင်ပြင်မှာ အနား ယူရင်း တစ်ယောက်ယောက်လာရင် အကူအညီတောင်းဖို့ စောင့်နေခဲ့တယ်။

တအောင့်ကြာတော့ အဝေးကနေ သီချင်းသံတစ်သံ လွင့်လာတာကို သူ ကြားလိုက်မိတယ်။ သူ ချက်ချင်းထရပ်ပြီး အသံလာရာဆီ ကြည့်လိုက်တော့ လှေငယ်လေးတစ်စီး သူ့ဘက်ကို ဦးတည်ပြီး လှော်ခတ်လာတာကို တွေ့တယ်။ လှေရဲ့အလံပေါ်မှာ ‘ပျော်ရွှင်ခြင်း’လို့ ရေးထားတာကိုတွေ့တော့ ‘ရိုးသားဖြောင့် မတ်ခြင်း’ က လှမ်းအော်တယ်။

“ပျော်ရွှင်ခြင်းရေ... ပျော်ရွှင်ခြင်းရေ... ငါ ရိုးဖြောင့်ခြင်းပါ။ ငါ့ကို လှေကြံစီးခွင့်ပြုပါ”

‘ရိုးဖြောင့်ခြင်း’ အကူအညီတောင်းတာကို ‘ပျော်ရွှင်ခြင်း’က ကြားတော့ ရယ်ပြီး ...

“ဟား... ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ရိုးသားဖြောင့်မတ်ခြင်းရှိရင် ငါ ဘယ်ပျော်တော့ မလဲ။ ဒီလောကမှာ ကြည့်စမ်း... အမှန်တရားတွေပြောလို့ မပျော်ရွှင်ရတဲ့လူတွေ အများကြီး။ ဆော့ရိုးပဲ... နင့်ကို ငါ မကယ်နိုင်ဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို 'ပျော်ရွှင်ခြင်း' ထွက်သွားတယ်။ ပျော်ရွှင်ခြင်း ထွက်သွားတော့ 'နေရာ' ဆိုသူ ရောက်လာပြန်တယ်။ နေရာကိုတွေ့တော့ ရိုးဖြောင့်ခြင်းက...

“နေရာ... နေရာ... ငါ ရိုးဖြောင့်ခြင်းပါ။ ငါ့ကို နင့်လှေ့နဲ့အတူ ကမ်းကပ်ခွင့်ပေးပါ” လို့ တောင်းဆိုပြန်တယ်။

နေရာက လှေ့ကို အဝေးကြီး လှော်သွားပြီး... “မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး... နင့်ကို ငါ့လှေ့ပေါ် မတင်နိုင်ဘူး။ အခုလို ငါ့နေရာရဖို့ မလွယ်ခဲ့ဘူး။ နင့်ကိုသာ ခေါ်သွားရင် ငါ့နေရာတောင် ငါထိန်းထားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး” လို့ ဆိုတယ်။

ရိုးဖြောင့်ခြင်းဟာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ နေရာရဲ့ နောက်ကျောကို ငေးကြည့်မိတယ်။ သူ့အကြည့်မှာလည်း နားမလည်မှုတွေ၊ တွေဝေမှုတွေ ရောယှက်နေခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ သူ ဆက်စောင့်နေလိုက်တယ်။

တအောင့်ကြာတော့ စည်းချက်မညီတဲ့ အသံနဲ့အတူ 'ယှဉ်ပြိုင်ခြင်း' ရောက်လာခဲ့တယ်။ ရိုးဖြောင့်ခြင်းက ဝမ်းသာအားရ ခေါ်တယ်။

“ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းရေ... ယှဉ်ပြိုင်ခြင်း... နင့်လှေ့နဲ့အတူ ငါလိုက်ခဲ့လို့ ရမလား”

“မင်း၊ ဘယ်သူလဲ၊ မင်းက ငါတို့အတွက် ဘယ်လောက် အကျိုးအမြတ်ပေးနိုင်မှာလဲ” လို့ ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းက ပြန်မေးတယ်။

ရိုးဖြောင့်ခြင်းက သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာကို မပြောချင်ဘူး။ ပြောလိုက်ရင် လှေ့နဲ့ ခေါ်မသွားမှာလည်းစိုးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရိုးဖြောင့်ခြင်းက ရိုးဖြောင့်ခြင်းပါပဲ။ နောက်တော့လဲ “ကျွန်တော်က ရိုးဖြောင့်ခြင်းပါ” လို့ သူပြောလိုက်တယ်။

“အော်... မင်းက ရိုးဖြောင့်ခြင်းကိုး... မင်းက ငါ့ကို သက်သက်ဒုက္ခပေးတာနဲ့ တူမနေဘူးလားကွ။ ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းတွေ ဒီလောက်များနေတဲ့အချိန် ငါတို့ရဲ့ မရိုးသားတဲ့ယှဉ်ပြိုင်မှုမှာ မင်း ပါလာလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

ပြောပြောဆိုဆို ယှဉ်ပြိုင်ခြင်း ထွက်သွားတယ်။ ရိုးဖြောင့်ခြင်းက မျှော်လင့်ချက်မဲ့ရင်း မဲ့နေချိန်မှာ အဝေးကနေ အသံတစ်သံကို သူကြားလိုက်တယ်။

“လူလေး... လာ လှေ့ပေါ်တက်ပါ”

ဆံပင်ဖြူဖြူဖွေးဖွေး အဘိုးအိုတစ်ဦးက သူ့ကိုလှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။

“အဘိုးက အချိန်ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ကယ်ရတာလဲ”

“ရိုးသားဖြောင့်မတ်ခြင်းဟာ ဘယ်လောက် အရေးပါတယ်ဆိုတာ အချိန်

ကပဲ သိလို့ပါ”

အပြန်လမ်းမှာ လှေမှောက်နေတဲ့ ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ နေရာနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ခြင်း
ကို တွေ့တော့ အဘိုးအိုက သက်ပြင်းရှည်ကြီးချပြီး...

∴ “အင်း... ရိုးသားဖြောင့်မတ်ခြင်း မရှိရင် ပျော်ရွှင်ခြင်းကလည်း ကြာရှည်
မတည်မြဲဘူး။ နေရာလည်း မမြဲဘူး။ ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းလည်း ကျရှုံးမှာပဲ” လို့ ဆိုပါ
တယ်။

အတောင်ပံမဲ့တဲ့ အိန်ဂျယ် သို့မဟုတ် Jessica Cox

သူဟာ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ မွေးရာပါရောဂါတစ်မျိုး စွဲကပ်ခဲ့လို့ မွေးဖွားလာကတည်းက သူ့မှာ လက်မောင်းနှစ်ဘက် ပါမလာခဲ့ဘူး။ တခြားကလေးငယ်တွေလို ဘာကြောင့် သူ့မှာ လက်မောင်းနှစ်ဘက် မရှိတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ တခြားကလေးတွေနဲ့ မတူတာလဲဆိုတာကို သူ နားမလည်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ တခြားလူနဲ့ အသွင်အပြင် ကွဲတာဟာ တကယ် ရင်နာစရာအဖြစ်ပါ။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာ အားကစားလှုပ်ရှားမှုတွေထဲ ပါဝင်ခဲ့တယ်။ ကိုယ်ကာယလှုပ်ရှားမှု၊ အက၊ အဆို စတာတွေမှာ ပါဝင်ခဲ့ပြီး ဖျော်ဖြေပွဲတော်တော်များများမှာလည်း ပါဝင် ကပြသီဆိုခဲ့တယ်။

ငယ်စဉ်အခါက လက်မောင်းမရှိတဲ့ သူဟာ လူတွေရဲ့ခွဲခြားဆက်ဆံတာ၊ ကဲ့ရဲ့လှောင်ပြောင်တာကို ခံခဲ့ရတယ်။ ဒီအတွက် သူ ဝမ်းနည်းငိုကြွေးခဲ့ရတယ်။ လူတွေအပေါ် မကျေနပ်တဲ့ ခံစားချက်တွေကို အားကစားပညာရပ်တွေပေါ်မှာ သူ ပေါက်ကွဲခဲ့တယ်။

လူ့ဘဝရဲ့ အဓိကစိန်ခေါ်မှုက ကိုယ်လက်အင်္ဂါ ချို့ယွင်းချက်ကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်အပေါ်မြင်တဲ့ လူတွေရဲ့ မပြောင်းလဲတဲ့အမြင်ကို ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ ဘယ်လို သင်ယူလေ့ကျင့်ရမယ်ဆိုတာ ဖြစ်တယ်လို့ သူထင်ခဲ့တယ်။

“အရင်တုန်းက လမ်းသွားလမ်းလာတွေရဲ့ ကျွန်မအပေါ် ကြည့်တဲ့အကြည့်

mgyoe.com

ဒါမှမဟုတ် ခြေထောက်နဲ့ တစ်ခုခုစားနေတဲ့ ကျွန်မကို ထူးဆန်းတဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်တာကို ကျွန်မ အတော်ဂရုစိုက်ခဲ့တယ်။ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဘယ် အရာကိုမဆို အကောင်းသက် တွေးတောနိုင်ဖို့ ကျွန်မ သင်ယူခဲ့တယ်။ ဒါတွေကို အကောင်းဘက်ကနေ တွေးတောလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူတို့ဟာ ကျွန်မအတွက် အကောင်းဆုံး ကူညီပံ့ပိုးသူတွေဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်မရဲ့စိတ်ကို အကောင်းမြင်စိတ် ပိုများအောင်၊ ပိုပျော်ရွှင်တတ်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်နိုင်ခဲ့တယ်”

သူ့မိဘတွေက သူ့အတွက် အကောင်းဆုံးစံပြနဲ့ ကူညီဖေးမသူဖြစ်ခဲ့တယ်။

“မေမေက ကျွန်မရဲ့ အကောင်းဆုံးစံပြပါ။ သမီးလုပ်ချင်တာကို အစွမ်း ကုန်လုပ်ပါ။ မေမေ အားပေးတယ်လို့ ကျွန်မကို သူ အမြဲပြောခဲ့တယ်။ ဖေဖေကလည်း သူ့မှာ ဒီလိုခန္ဓာကိုယ်ချို့ယွင်းတဲ့ သမီးတစ်ယောက်ရှိလို့ စိတ်မညစ်ခဲ့ဘူး၊ မျက်ရည် မကျခဲ့ဘူး။ ကျွန်မကို မသန်စွမ်းသူတစ်ယောက်လို့ သူ မမြင်ခဲ့ဘူး။ ဖေဖေဟာ ကျွန်မရဲ့ မှီခိုအားထားရသူပါ။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မ အခက်အခဲကြုံချိန်မှာပေါ့။ ဖေဖေကြောင့်လည်း ဒီကနေ့ဆိုတဲ့ ကျွန်မ ဖြစ်လာခဲ့တာပါ”

“ကျွန်မကားမောင်းသင်စမှာ ကျွန်မအတွက် အထူးတပ်ဆင်ထားပေးတဲ့ ကိရိယာတွေအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မ ကားမောင်းကျွမ်းကျင်ပြီးနောက် အဲဒီကိရိယာတွေကို ကျွန်မ ဖြုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး သာမန်လူတစ်ယောက်လို မောင်းခဲ့ တယ်။ ကန့်သတ်ချက်မရှိတဲ့ အမောင်းလိုင်စင်ကို အခု ကျွန်မ လက်ဝယ်ပိုင်ဆိုင်ထား ပါပြီ”

သူဟာ စိတ်ပညာဘာသာရပ်နဲ့ အရီဇိုနာ တက္ကသိုလ်ကနေ ကျောင်းပြီး ထားသူဖြစ်တယ်။ ဓာတ်ဆီဆိုင်တွေမှာ ကိုယ်တိုင် ဓာတ်ဆီထည့်တဲ့ အခါတိုင်း လူတွေရဲ့ ထူးဆန်းအံ့ဩတဲ့ အကြည့်ကို သူ အမြဲခံခဲ့ရတယ်။

သူ့နေ့စဉ်ဘဝက သာမန်လူတွေ အတိုင်းပါပဲ။ တစ်မိနစ်မှာ စာလုံးရေ ၂၅ လုံးကို ခြေထောက်နဲ့ သူ ရေးနိုင်တယ်။ ကိုယ်တိုင် ဆံပင်လေမှုတ်နိုင်တယ်၊ အလှပြင်နိုင်တယ်၊ မျက်ကပ်မှန် တပ်နိုင်တယ်။

သူဟာ ၂၆ နှစ်အရွယ် အရပ် ၁. ၅၅ မီတာမှာ ပထမဆုံးသော လက် မောင်းမရှိတဲ့ အမျိုးသမီးလေယာဉ်မှူး ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ လှုံ့ဆော်စိတ်ပြင်းပြတဲ့ ဒီအမျိုးသမီး သူ့ရဲကောင်းမလေးမှာ ပျော်ရွှင်ခြင်းနဲ့ ဟာသဉာဏ်တွေ အမြဲကွန်မြူးနေ ခဲ့တယ်။ မနှစ်က မိခင်များနေ့မှာ သူဟာ လေယာဉ်ငယ်တစ်စီးကို ကိုယ်တိုင်မောင်း နှင်ပြီး လေယာဉ်နောက်မြီးမှာ “မေမေကြည့်စမ်း... ကျွန်မ လက်မောင်းတွေမလိုဘူး”

ဆိုတဲ့ စာတန်းကို ချိတ်ဆွဲလွှင့်ထူခဲ့တယ်။ အဲဒီနေ့က သူ့ကိုယ်တိုင် လေယာဉ်မောင်း ခဲ့တဲ့အချိန်ဟာ ၁၃၀ နာရီခန့်အဖြစ် စံချိန်တင်နိုင်ခဲ့တယ်။

“တစ်ခါတလေမှာ ကြောက်စိတ်ဆိုတာ အသိဉာဏ်မဲ့ခြင်းနဲ့ မသိခြင်းကနေ ဖြစ်လာတယ်။ လေယာဉ်စမောင်းတုန်းက ကျွန်မရဲ့ ကြောက်စိတ်က ကျွန်မရဲ့ အသိဉာဏ်မဲ့ခြင်းကနေ ဖြစ်လာတာဖြစ်တယ်။ ကြောက်စိတ်အားလုံးက မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုမဲ့ရာကနေ စတာပါပဲ”

မိမိကိုယ်ကိုယုံကြည်မှု၊ ကြိုးစားမှု၊ တွေးခေါ်မှုတွေနဲ့ ဒီကနေ့ဆိုတဲ့နေရာထိ ရောက်ဖို့ ရှည်လျားတဲ့လမ်းခရီးကို သူ လျှောက်ခဲ့ရတယ်။

နာမည်ကြီး ဟောပြောသူတစ်ဦး ဖြစ်လာတဲ့နောက် သူဟာ အပြည် ပြည်ဆိုင်ရာ ခန္ဓာကိုယ်ချို့ယွင်းတဲ့ ကလေးသူငယ်များရဲ့ ဝက်ဆိုင်မှာ လမ်းညွှန် နည်းပြ အဖြစ် ၅ နှစ်ကြာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့တယ်။

သူဟာ သာမန်လူတစ်ယောက်လို အိမ်ထောင်သားမွေးပြုနိုင်ဖို့ မျှော်လင့် တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

“အိမ်ထောင်တစ်ခု ထူထောင်ဖို့ မလွယ်ကူမှန်း ကျွန်မ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိခင်ကောင်းတစ်ဦးတော့ ကျွန်မ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အခက်ခဲဆုံးတစ်ခုက သတို့သမီးရဲ့လက်ကို လွှဲပြောင်းပေးဖို့ အုပ်ထိန်းသူကို သတို့သားတောင်းဆိုတဲ့အချိန် ဖြစ်မယ် ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မမှာ လက်မရှိဘူးဆိုပေမယ့် ဒါတွေက ကျွန်မရဲ့အနာဂတ် လမ်းကို အဆုံးအဖြတ် မပေးနိုင်ပါဘူး” လို့ သူ ရယ်ရယ်မောမော ပြောခဲ့တယ်။

လူ့ဘဝဟာ အခက်အခဲတချို့နဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ရမှ လှပအရောင်စုံတဲ့ဘဝကို ပိုခံစားတတ်မှာ ဖြစ်တယ်။ ပိုခက်ခဲတဲ့ဘဝက ပိုလှပတောက်ပြောင်တဲ့ စိန်ပွင့်ကို သွေးယူနိုင်မှာဖြစ်တယ်။

သူကတော့ တခြားသူမဟုတ်ပါဘူး။ ၁၉၈၃ ခုနှစ်မှာ မွေးဖွားခဲ့တဲ့ Jessica Cox ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ Jessica Cox အတွက် ပျံသန်းနိုင်ဖို့ လက်မောင်းနှစ်ဖက် မလိုဘူး... အတောင်ပံပဲ လိုပါတယ်တဲ့။

သင့်မှာရော ဘာတွေချို့ယွင်းမှ အတောင်ပံဖြန့်ပြီး ကောင်းကင်အမြင့်ကို ပျံသန်းနိုင်မလဲ။

“ငို”တာနဲ့ “ရယ်”တာ ဘဝမှာ နှစ်ခုစလုံး အရေးပါတယ်

တစ်နေ့မှာ ဒီဇိုင်နာ မိတ်ဆွေတစ်ဦးနဲ့ စကားပြောနေရင်း ကလေးတွေ အကြောင်း ကျွန်တော်တို့ ပြောဖြစ်ကြတယ်။ ကလေး လဲကျသွားတဲ့အခါ သူက “ကိုယ်တိုင်ထရပ် မငိုနဲ့” လို့ ပြောတတ်တယ်လို့ ဆိုတယ်။

“ကိုယ်တိုင်ထရပ်တာက ကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ လဲကျပြီဆိုမှတော့ အသားနာမှာပေါ့။ အသားနာရင် ငိုမှာပေါ့” လို့ ကျွန်တော် ပြောတော့ မိတ်ဆွေက ရယ်တယ်။ ကလေးတွေကို “လူ့သဘာဝနဲ့ ဆန့်ကျင်” တာကို တောင်းဆိုမိမှန်း သူ့ကိုယ်သူ သတိပြုမိခဲ့လို့ “ကောင်းပြီလေ...သမီးဆိုရင် ကျွန်တော် ပေးငိုမယ်၊ သား ယောက်ျားဆိုရင်တော့ မငိုနဲ့လို့ ကျွန်တော် ပြောမှာပဲ”

“ဟာ... ယောက်ျားလေး မငိုရဘူးလို့ ဘယ်သူပြောလဲ၊ ယောက်ျားလေး လဲကျရင်လည်း နာတတ်တာပဲ။ ငိုလို့ရတယ်” မိတ်ဆွေရဲ့အပြောကို ကျွန်တော် အသံမြင့်ပြီး မေးမိတယ်။ မိတ်ဆွေက ရယ်ပဲရယ်နေခဲ့ပြီး ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။

ကျွန်တော်မိတ်ဆွေက ငယ်ငယ်လေးတည်းက မငိုတတ်ခဲ့သူ၊ ကြီးလာတော့ လည်း မညည်းတွားတတ်သူဖြစ်တယ်။ သူက ထက်မြက်သူ၊ တာဝန်သိတတ်သူ၊ အပြစ်ရှာစရာမရှိ ကောင်းမွန်သူဖြစ်ပြီး လူတွေရယ်မောအောင်လည်း လုပ်နိုင်သူ ဖြစ်တယ်။ သူ့ကိုတွေ့တိုင်း ပျော်ရွှင် ပြုံးရယ်နေတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ရှုပ်ချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ကို သူ စကားမပြောတတ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကို

ဘယ်လို နှစ်သိမ့်မယ်ဆိုတာ သူ မသိတော့ဘူး။ မကောင်းတဲ့ခံစားမှုကို သူ ရင်မဆိုင် ဝံ့လို့ဖြစ်တယ်။

ဘာမဆို ပြီးပြည့်စုံသူတစ်ယောက်မှာ ဘာလိုအပ်ခဲ့လဲ၊ ဒါက သူ့ကိုယ်တိုင် ပဲ သိမယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ သူဟာ လူကြီးဖြစ်နေခဲ့လို့ သူ့ကို ပြောင်းလဲဖို့ ဆိုတာက ခက်သွားပါပြီ။ အဲဒီအကျင့်တွေ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သူ့ဆီ ပါလာ ခဲ့ပြီဖြစ်တယ်။

ဒေဒင်မှာနေတဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ဦးရဲ့ သမီး တိုက်ပေါ်က ခုန်ချပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စီရင်လိုက်တဲ့သတင်း သတင်းစာမှာ ကျွန်တော် ဖတ်လိုက်ရတယ်။ ယောက်ျားဖြစ်သူက ဇနီးကို “မငိုနဲ့... ကိုယ့်အပြန်ကိုစောင့်နေ...” လို့ ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောတယ်။

ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်ဘူး။ သမီးသေဆုံးသွားတဲ့ မိခင်တစ်ယောက်ကို မငိုနဲ့တဲ့။ ဘယ်လိုများ ပြောရက်ခဲ့ပါလိမ့်။ ငိုလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား၊ ငိုလိုက်တာ နဲ့ မကြံ့ခိုင်တော့ဘူးလား၊ သမီးကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရတဲ့ မိခင်တစ်ယောက်မှာ သုံးရက် သုံးည ငိုပိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်။ နာကျင်လို့ငိုတာ မငိုသင့်ဘူးလား၊ ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ထုတ်ဖော် မပြုရတော့ဘူးလား။

ကြံ့ခိုင်တယ်၊ ရဲရင့်တယ်၊ ပျော်ရွှင်တယ်၊ အကောင်းမြင်တယ်... ဒါတွေဟာ လှပတဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေဖြစ်တယ်။ ဒါတွေကို ကျွန်တော် နှစ်သက်တယ်။ ဒီလို အကျင့်စရိုက်တွေကို သင်ယူဖို့လည်း သဘောတူတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခံစားချက်ဖြစ်တဲ့ နာကျင်တာ၊ ဒေါသဖြစ်တာ၊ စိတ်ညစ်တာ... စတဲ့ ဒီလိုစရိုက်တွေကလည်း လူ့ဘဝမှာ တစ်စိတ်တဒေသ ပါဝင်ပါတယ်။ ဒီလိုခံစားချက်တွေမှာ ထွက်ပေါက်ရှိဖို့လည်း အရေးပါပါတယ်။

ကိုယ့်ခံစားချက်ကို ထုတ်ဖော်မပြနိုင်တဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့် သားသမီးတွေကိုလည်း ကောင်းတဲ့ခံစားချက်တွေသာ ထုတ်ပြစေပြီး မကောင်းတဲ့ ခံစားချက်တွေကို ထုတ်မပြစေတတ်ကြဘူး။ ‘ငို’ ပြီ ဆိုတာနဲ့ သူတို့ပြောတတ်တဲ့ တစ်ခွန်းတည်းသောစကားက ‘မငိုနဲ့... မငိုရဘူး’ ဆိုတာပဲဖြစ်တယ်။

ခံစားချက် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာတဲ့ ပညာရှင် Alice Miller က သူ့စာအုပ်ထဲမှာ ဒီလိုစာလေးတစ်ပိုဒ် ရေးထားတယ်။

“ဘာကိစ္စ၊ ဘယ်အရာမဆို ကျွန်မကို စိတ်ညစ်စေ ဒါမှမဟုတ် ပျော်စေ ခဲ့ရင် ကျွန်မက လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထုတ်ဖော်ပြတတ်တယ်။ သူတစ်ပါး ပျော်ရွှင်